

ČASOTEPEC
2011/2012
2. ŠTEVILKA

DATUM GLASILA:
MAJ 2012

IZBRALI SMO TRI
NAJPRAVLJIČARJE
OSNOVNE ŠOLE STI-
ČNA!

Več o tem si lahko pre-
bereš na straneh 4 in 5.

Glasilo učencev OŠ Stična, Ivančna Gorica

Osnovna šola Stična

V tej številki:

Pozor, pravljice so	4
vsepovsod!	
Iz šolskih klopi	41
Mladi literati se	43
predstavljajo ...	
Stripovski kotiček	45
Vzorniki	49
Mladi za mlade	50
Šolski vici	52
Športni kotiček	53
Top glasbena les-	54
tvica učencev OŠ	

Časotepec

KOLOFON

Uredniški odbor:

Maja Bošnjaković (8. a), Marija Omejec (8. a), Luka Kastelic (8. a), Katarina Zorec (8. b), Nejc Jože Radič (8. c), Rok Bašnec (8. d), Matic Pušljar (8. d) in Lara Grm (5. V. G.)

Glavni urednik:

Nataša Rebec Lukšič, prof.

Oblikovanje:

Branka Lah

Ilustracije:

Dora Plantarič, 5. a (naslovnica), Luka Groznik (1. V. G.), Vid Simonič (1. V. G.), Anže Kejžar (1. V. G.), Zoja Jevnikar (1. V. G.), Anja Omahen (1. V. G.), Nataša Lukič (4. b), Primož Kastaneto (4. b), Eli Valič (4. b), Lidija Grčman (5. a), Zala Škufca (5. a), Živa Pajk (5. a), Kalina Šušteršič (5. V. G.), Hana Gnidovec (6. d), Tilen Koželj (6. d), Anja Lampret (6. d), Maja Bošnjaković (8. a), Sara Tomšič (8. c), Matic Erjavec (8. d), Tomaž Globokar (8. d), Tim Kastrevc (8. d), Vid Koželj (8. d), Florjan Vid-

mar (8. d), Anita Košak (9. a), Katarina Jozić (8. VG), Aljaž Košak (9. a), Uroš Hočevan (9. a), Zala Bregar (9. a), Gašper Kastelic (9. c), Eva, Lina, Larisa, Karmen, Taj – otroci iz vrtca Pikapolonica, Ivančna Gorica (skupina Ježki), Anka Švigelj Koželj, prof., Suzana Belak Pungartnik (dipl. ing. tekst. teh.)

Mentorji literarnih del: Ingrid Boljka Štaudohar, prof., Tjaša Glamočak, prof., Jasmina Glavič, prof., Bernarda Kunstelj Lepojič, prof., Igor Rajner, prof., Nataša Rebec Lukšič, prof., Andreja Robek Perpar, prof., Marija Strnad, Uroš Šparl, prof. Vesna Zimic, prof.

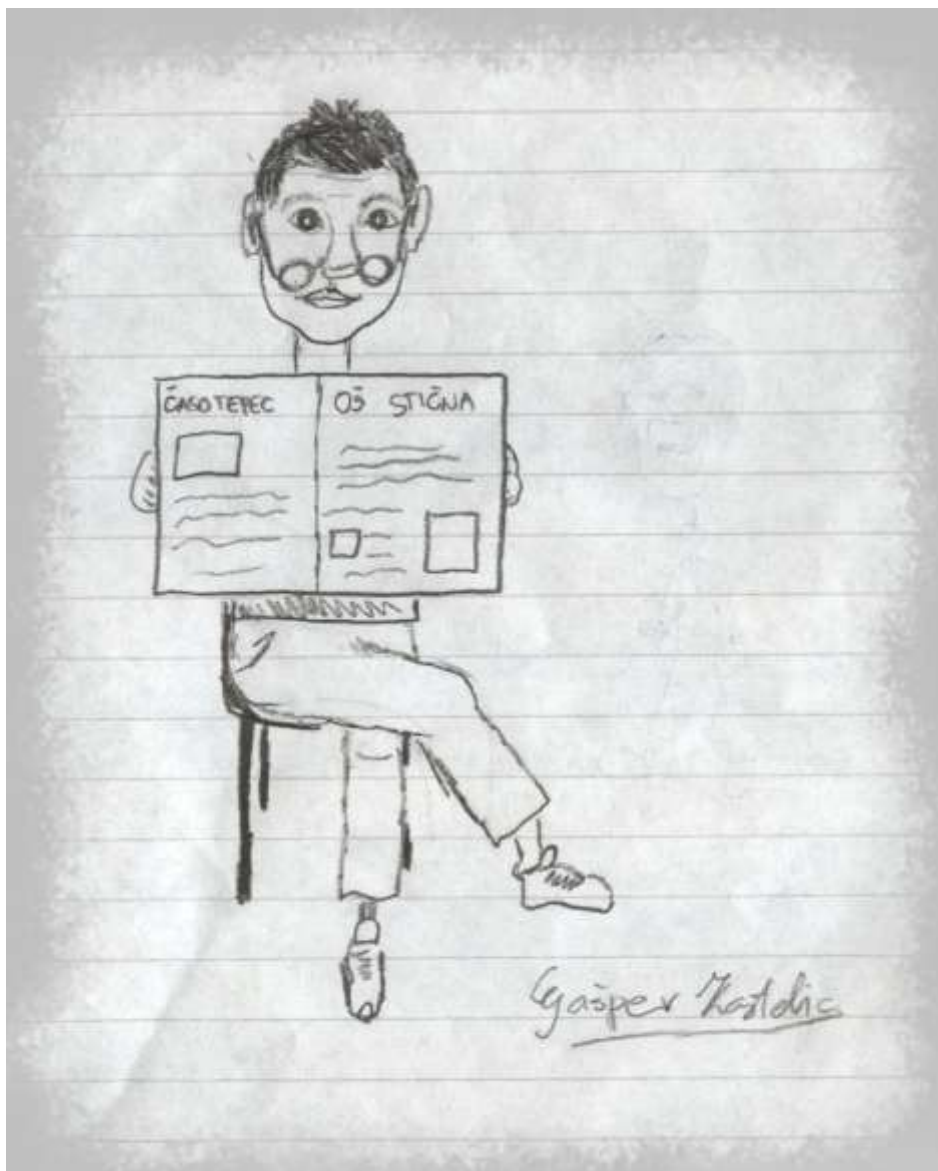
Mentorica likovnih del: Ingrid Boljka Štaudohar, prof., Tjaša Glamočak, prof., Igor Rajner, prof., Nataša Rebec Lukšič, prof., Jasmina Glavič, prof., Anka Švigelj Koželj, prof., Andreja Robek Perpar, prof.

Lektorica:

Nataša Rebec Lukšič, prof.
Marija Strnad

Odgovorna oseba:

Marjan Potokar,
ravnatelj OŠ Stična

UVODNIK

Spet je prišla med nas, naša dobra prijateljica Pomlad, ki je tokrat poleg prvih zvončkov in trobentic s seboj prinesla tudi obilo muhastega vremena.

Čeprav je zunaj ob večerih še dokaj hladno, pa v vaših srčkah zagotovo ni tako.

Pomlad je namreč letni čas, ko se iz svojega dolgega zimskega spanca ne prebudijo le medvedje in ostali zimski zaspančki, temveč v vsakem izmed nas (še posebej pa pri najstnikih) znova vzbrstijo čustva.

Da, Ljubezen je na pohodu in vi ste (ali pa jo še boste) zagotovo nekje srečali: bodisi v prvem nadstopju šole, v jedilnici ali pa mogoče kod drugod.

Čar ljubezni je v tem, da se v kotičke naših src prikrade tiho, neslišno in brez vsakršnih kompromisov. Zadane nas bolj kot kakšna strela in v njenih rokah zagotovo postanemo nemočni.

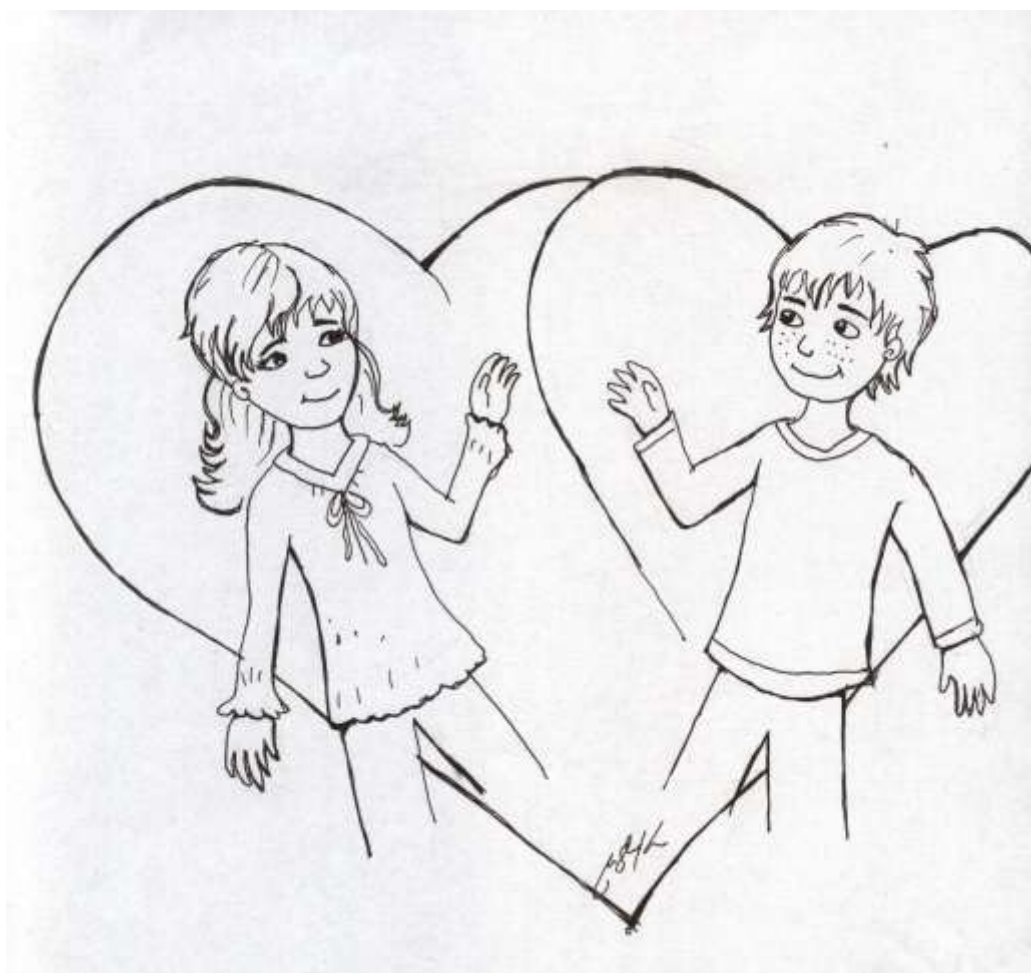
Včasih zaradi Nje vaše misli tavajo v oblakih in se

zato vaša okenca v šolski redovalnici polnijo z nekoliko slabšimi ocenami, drugič pa ljubezen postane odličen navdih za ustvarjanje ...

Tudi ustvarjalci Časotepca smo se znova zelo potrudili. Za vas smo pripravili drugo, tokrat nekoliko bolj pravljичno obarvano številko šolskega časopisa.

Vzemite jo v roke in uživajte v njenih vsebinah!

Nataša Rebec Lukšič, prof.

IZBRALI SMO NAJPRAVLJIČARJE OŠ STIČNA

Pozor, pravljice so vsepovsod!

Pravljice poznamo vsi; ob pravljicah rastejo otroci vseh kultur. Tudi odrasli radi vstopamo (oziroma se vračamo) v čarobni svet čarovnic in princes, junakov in zmajev, velikanov, palčkov ter govorečih živali. Pravljice so že od nekdaj naš prvi najboljši prijatelj, naš tolažnik in vzgojitelj, saj nas že od malih nog zabavajo, potolažijo, ko smo žalostni, in nas s svojimi neposrednimi/posrednimi moralnimi nauki tudi česa naučijo.

Le kdo ne pozna slavnih Andersenovih pravljic, kot so: Deklica z vžigalicami, Cesarjeva nova oblačila, Snežna kraljica ... ali pa pravljic bratov Grimm (Rdeča kapica, Sneguljčica, Pepelka ...), ki so v otroško literaturo zapisane z zlatimi črkami?

Vsakdo izmed nas si želi, da bi bilo naše življenje kot ena sama pravljica, mi pa princeze in princi, ki odprtih rok čakamo svojega izbranca na prelepem belem konju ...

Prav zato se v teh časih tako radi zatekamo v virtualni svet medijev (predvsem televizije) in vsakodnevno pretakamo solze ob TV-limonadah na naših komercialnih TV-programih ali pa ure in ure preždemo pred računalnikom in ob igranju računalniških igrice preganjamo tega ali onega zmaja, se zavzeto borimo proti nasprotnikovi vojski ...

Da. - Pravljice so res del našega življenja, čeprav v malo drugačni preobleki. Skrivajo se vsepovsod: v TV-oglasih, reklamem gradivu otroških trgovin, v televizijskih serijah, filmih ali v klasični pisni obliki. Naselile so se tudi na platnice naših šolskih zvezkov, svinčnikov, peresnic ali pa celo na naša oblačila ...

Tudi sama sem se že v otroštvu okužila s »pravljичnim virusom«. Rada se spominjam večerov, ko nam je mama prebirala zgodbe, nato pa smo si jih začeli pripovedovati

pred spanjem sami; včasih smo si jih tudi sami izmislili. Pred oči pa se mi prikradejo tudi slike trenutkov, ko stojim pred knjižno polico pravljic v mestni knjižnici in mrzlično prebiram naslove pravljичnih knjig ter med njimi iščem tiste, ki jih še nisem prebrala ... Pravljice so bile (in so še danes) del mojega življenja in z velikim veseljem jih še dandanes pripovedujem ali pa prebiram svojima hčerkama.

Naj živijo pravljice!

Nataša R. Lukšič, prof.

Kazalo pravljic:

1. Zelena pošast	12. Pravljica o žalostnem kralju	22. Princeska Marija je žalostna
2. Nosika in njene sestrice	13. Jama skrivnosti	23. Eine Reise zwei Zauberinnen (Potovanje dveh čarovnic)
3. Nadležne mravlje in kralj	14. Prigoda miške Nane	24. O žirafi
4. Potovalna knjiga	15. Čarobni vlak	25. Čarobna piščal
5. Plamenček	16. Majhen kuža in njegovi čarobni trenutki	26. Mala hišica
6. Zmaj Tolovaj in polž Tone	17. Srečko	27. Napad na Trojo
7. Deklica in pes	18. O čarovnici Viski	28. Jedrska elektrarna počí
8. Rešiteljica Lajka	19. Dobri mož	29. Samorog, ki se je izgubil
9. Gozd	20. Pogumni Janez	30. Ana na izletu
10. Vila in čarovnija	21. Požrešni lonec	
11. Zmajček Ferdo		

Razglasitev literarnega natečaja »Iščemo najpravljičarja OŠ Stična«

Učenke in učenci izbirnega predmeta »literarni klub« smo se odločili, da bomo v šolskem letu 2011-2012 izvedli še en literarni natečaj, ki smo mu nadeli ime »Iščemo najpravljičarja Osnovne šole Stična«.

Na uredniški odbor Časotepca je prispelo 30 pravljič, ki so jih napi-

sali učenci od 1. do 9. razreda. Z velikim veseljem vam lahko zaupam, da je prav vsaka izmed zgodbic, ki ste jih za nas napisali, nekaj posebnega in za vsakega izmed učencev - avtorjev lahko z velikim veseljem rečem, da je odličen pravljičar.

Po temeljitem premisleku se je zato literarna akademija OŠ

Stična, ki jo sestavljamo učiteljice slovenščine ter knjižničarki, odločila, da izberemo kar tri najpravljičarje naše šole.

To so Anže Kejžar iz 1. razreda podružnične šole Višnja Gora, Marija Omejec iz 8. a in Teja Bavdek iz 9. b.

Nataša R. Lukšič, prof.

Tjaša Glamočak, Anže Kejžar in Nataša Rebec Lukšič

Ravnatelj Marjan Potokar, pomočnica ravnateljice Lidija Zajc, Marija Omejec, Teja Bavdek in Nataša Rebec Lukšič

ZELENA POŠAST

Nekoč je živel reven kmet, ki je gojil najboljše zelje in zelenjavo.

Nekega lepega dne pa je v to vas prišel čarovnik, ki je želel naročiti napoj, ki bi vse stvari, po katerih bi ga polil, spremenil v tisto stvar, ki bi si jo on zamislil.

Ko je čarovnik začel pripravljati novo formulo, je vanjo dal napačne sestavine.

Ko je pripravil ta napoj, je kmeta prosil za eno zeljnato glavo. Kmet mu jo je z veseljem dal, saj je bil dobrega srca in imel jih je še cel kup.

Ko je čarovnik domov prinesel

zeljnato glavo, je nanjo zlil formulo, ki jo je pripravil, in si zaželel, da se zeljnata glava spremeni v njegovega pomagača, a se je ta spremenila v pošast, ki je bila velika in hitra, imela je eno oko in par špičastih ušes, ampak bila je zelo prijazna.

Ko je čarovnik povedal kmetu, kaj se je zgodilo, se je kmet prestrašil in mislil, da bo zeljnata glava prišla nazaj in mu pojedla vso zelenjavo.

Pošast je res prišla, a ni šla naravnost na vrt, da bi vse pohrustala, ampak je šla do kmeta, ki je sedel ob mizi in jedel jabolko. Zeleni pošasti je kmetov sadež

zadišal, zato je kar naravnost stopila pred kmeta in ga vprašala, če ji da eno jabolko.

Kmet jo je vprašal, ali je prijazna in pošast mu je odvrnila, da je prijazna in lačna.

S tem je pošast kmetu dala idejo, da bi odprl kmečki turizem in bi si lahko s čarovnikom skupaj služila denar ter tako preživela.

In res. Kmet je odprl turizem in oba sta obogatela. Od takrat je pošast vedno pridno delala in pozabila na lakoto ter še danes ni dobila jabolka.

Rok Nahtigal, 6. a

Za devetimi gorami, za devetimi vodami, za devetimi griči in devetimi morji je stala majhna hiška. V tej majhni hiški je žive-la deklica. Ime ji je bilo Nosika, pravzaprav Noska, a klicali so jo Nosika. Imela je simpatičen velik okrogel, ponavadi rdečkasto obarvan nosek.

Živela je sama. Njeni najbližji sosedji so bili oddaljeni sedem ur hoda daleč, ampak Nosiki je bilo tukaj zelo všeč.

Okrog njene hiše je bilo veliko studentev in majhnih slapov, iz katerih je tekla kristalna voda. Po tej vodi je vsake toli-ko priplula kakšna ladjica s sporočilcem. Sporočilca so ji pošiljale sestre s sosednjih gričev in dolin. Verjetno se sprašujete, zakaj ne živijo skupaj ...

Bilo je davno od tega, ko so se rodile. V družini je bilo sedem otrok. Vse so bile sestrice in vse so imele podobne nosove. Nosika in njenih šest sestic je živelo prelepo, dokler jim ni umrla mama.

Njihova družina se je imenovala Palčkovi noski, ker so imeli velike nosove. Ob rojstvu je vsaka dobila svojo kapico in zato so postale palčice.

Pa se vrnimo k njihovi mami. Ko je njihova mama umrla, je oče domov pripeljal mačeho. Ta pa

je bila čarovnica, ki je sovražila palčke.

Vsako palčico je poslala na svoj kraj in želela, da se ne bi nikoli več videle. A palčice so bile iznajdljive. Preden je odšla, je vsaki dala po eno žival, da jo bo vedno spremljala.

In tako je Nosika dobila čebelico. Čebelica naj bi bila zlobna, a jo je Noskina dobrotla premagala in postala je zelo prijazna.

Nosika ji je nadela ime Zoja. Zoja je Nosiko spremljala že vse življenje in stali sta si ob strani v dobrem in slabem.

Ko sta se nekega sončnega dne podili ena za drugo, je Nosika v studentu opazila pisemce. Pisala ga je Noskina sestra. V njem je pisalo takole:

Moja draga Nosika! Tokrat ti na žalost prinašam slabe novice. Hudo sem zbolela in mislim, da se moje življenje nagiba h kon-

cu. Zato te prosim, kot tudi ostale sestrice, da se v čim krajšem času zberete v moji dolini. Zadnje trenutke bi rada delila z vami. Tvoja Tofika.

Nosika se je malce prestrašila. Skočila je na Zojo in skupaj sta odbrzeli v Tofkino dolino.

Tofika je ležala na postelji in imela zaprte oči. Nosika je v strahu zakašljala. Tofika je odprla oči in se siloma nasmehnila.

Takrat je prišlo še ostalih pet sester. Stopile so skupaj, se prijele za roke in pričele peti pesmico. Z ljubeznijo in željo po tem, da Tofika ozdravi, so ji povr-nile moči. Tofika je iz postelje vstala nasmejana.

Sestre so sklenile, da bodo živele skupaj, dokler jih ne loči smrt. Spoznale so, da je življenje veliko lepše v prijateljstvu in družbi. Sploh pa je bila tu pomembna ljubezen, ki je vse palčice preplavila do dna srca.

Skupaj so nasmejane živele še dolgih šeststo osemindvajset palčjih let.

Teja Bavdek, 9. b

NADLEŽNE MRAVLJE IN KRALJ

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je živel kralj. Ta kralj je imel dolgo črno sivo brado in vedno je nosil svoj rdeči plašč. Zraven njegovega vrta pa je bil majhen hribček zemlje. V tem hribčku so živele njegove najhujše sovražnice - mravlje. Bile so majhne, črne in zelo nadležne.

Nekega dne so se kot vsak dan odpravile v kraljestvo krast hrano. Zagledale so hrano in potihoma vzele drobtine.

Kar naenkrat je padel kozarec. Vanj so se ujele tri mravlje.

Ko so mravlje to videle, so hitro zbežale v zemljo in vse povedale kraljici. Kraljica je hotela, da bi se maščevale, a je vedela, da lahko potem umre še več mravelj.

Medtem ko so bile mravlje v skrbeh, se je kralj veselil.

Vedel je, da mu mravlje ne bodo več kradle hrane.

Minili so trije dnevi. Mravlje so imele hrano, a kraljica je vedela, da jim bo te kmalu zmanjkalo.

Medtem ko so mravlje stradale, se je kralj dolgočasil. Bilo mu je tako dolgčas, da ni hotel pojesti niti drobtine.

Nato pa je kralj le vstal in naročil kuharju, naj speče pet hlebcev kruha.

Ko je kuhar spekel pet hlebcev kruha, jih je dal kralju, ta pa jih je odnesel pred mravljišče.

Ko je to opazila mravlja opazovalka, je hitro šla povedat kraljici.

Ko je kraljica to slišala, je to novico raje zadržala zase, saj je mislila, da je to past. Ko pa je videla, kako mravlje strada-

jo, si je rekla, da četudi je to past, bodo v primeru odklonitve ponujenih dobrot od stradanja umrle.

Ko je kralj videl, da mravlje prihajajo ven, se je tako razveselil, da je kar poskočil.

Ko je kraljica videla, da je kralj vesel in da se hoče spoprijateljiti z njimi, je z veseljem sprejela to odločitev.

Kralj je sedel na velikem stolu in vladal svojemu ljudstvu, mravlja pa je sedela na majhnem stolu in vladala svojim mravljam.

Mravlje so vsak dan tako dobile svojo najljubšo specialiteto.

Skupaj s kraljem so srečno živele do konca svojih dni.

Ana Hribar, 6. a

Lidija Grčman, 5. a

POTOVALNA KNJIGA

Sedel sem na kavču in se pogovarjal z bratoma. Pogovarjali smo se o tujih deželah, kot so: džungla Antarktika in Afrika.

Nato sem se nečesa spomnil. Očetu sem rekel, če gremo lahko v trgovino. Vprašal me je, zakaj.

Odgovoril sem mu: »Rad bi imel knjigo o tujih deželah, da bi kaj več izvedel o njih.« On pa mi je rekel: »Ne več igrač?«

»Ne,« sem rekel.

Začudil se je in razmišljal, a na koncu mi je vseeno dovolil.

Šli smo v trgovino in izbral sem si največjo enciklopedijo o tujih državah.

Ko smo prišli domov, smo imeli kosilo. Po kosilu sem takoj šel brat mojo novo knjigo. Na prvi strani je pisalo o Antarktiki.

Zelo sem si zaželel biti tam, ko sem videl pingvine na sliki.

Naenkrat me je pingvin pogledal in rekel: »Potem pa pridi.«

Čudno sem pogledal. Mislil sem, da sem imel privide, a ko je še enkrat rekel, če bom prišel, sem se zavedel, da nisem imel prividov in prisluhov.

Nato je prišel ven iz knjige in rekel: »Še zadnjič te vprašam; greš z mano?«

Videl sem, da se je res premikal, zato sem rekel: »Če imam prilož-

nost, zakaj pa ne?!«

Prijel me je za roko in me potegnil v knjigo.

Zelo me je zeblo, vendar o tem sploh nisem razmišljal. A nič zato, saj je malo naprej bil iglu. Odšla sva noter.

Eskim me je vprašal, če me zebe.

Rekel sem mu, da me zelo. Dali so mi jopico in zelo debelo bundo. Ni me več zeblo.

Odšla sva malo naprej in zagledala jato pingvinov. Pingvin mi je rekel, da so to njegovi sorodniki. Nato pa sem se spomnil, da se mi on sploh še ni predstavil. Vprašal sem ga, kako mu je ime.

Rekel je: »Pingo-Pango.«

»Zelo zanimivo ime imaš,« sem

mu rekel. Potem sem mu rekel, da bi rad šel domov.

Rekel je: »Prav.« Pomahal mi je in rekel: »Adijo!«

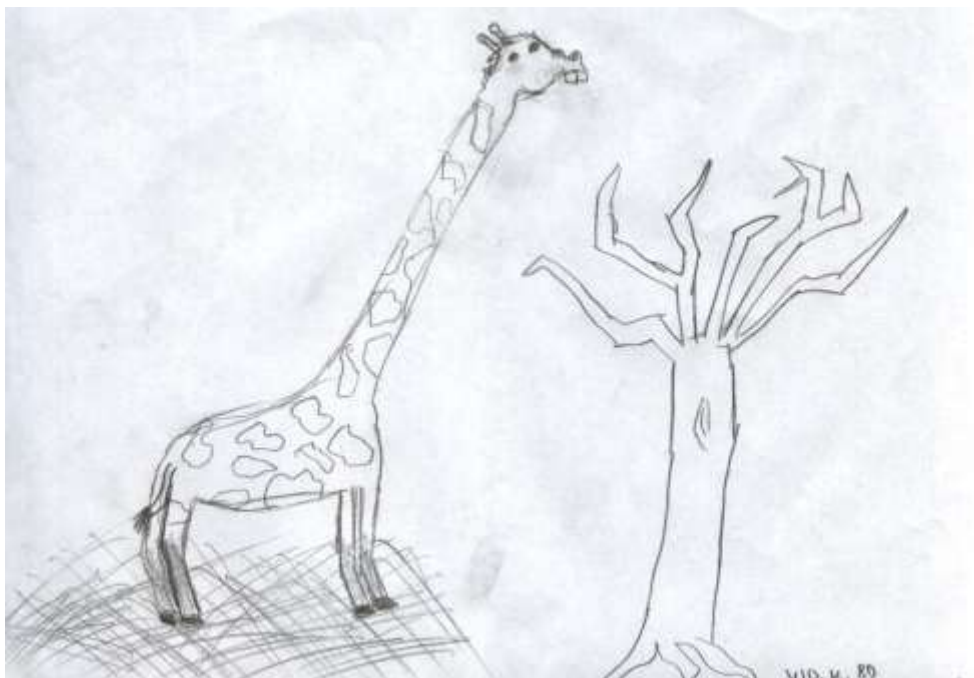
Potem pa sem bil že doma na kavču.

Ravno takrat pa je mama prišla v mojo sobo in rekla, da je večerja. Za večerjo je bila pica.

Po večerji sem bratoma povedal, kaj se je zgodilo. Nista mi verjela, a ko sem jima pokazal pingvina, je ta rekel: »Greš spet z mano?« Takrat sta mi brata le verjela.

Rekla sta: »Vauuu!«, jaz pa: »No, sta zdaj videla in slišala?«

»Ja.«

Potem mi je pingvin rekel:
»Poglej še druge stvari. Tudi
druge živali na drugih straneh
so žive.«

Pogledal sem naslednjo stran.
Ta stran je bila stran o džungli.

Tedaj pa mi je opica rekla:
»Greš z mano na potovanje v
džunglo?«

»Da,« sem rekel.

Prijela me je za roko in me
potegnila v knjigo. Takoj zatem
sem jo vprašal: »Kako ti je
ime?«

Odgovorila mi je: »Mambi.«
Nato je rekla, da mi bo pokazala
džunglo.

Najprej me je peljala do velikega
slona Benija. Zelo sem se
ga prestrašil. A ko mi je Mambi
rekla, da je to njen prijatelj,
se ga nisem več bal.

Potem mi je pokazala še leopar-

da Leona. Njega sem se še bolj
prestrašil, a ko je rekel, da mi
ne bo nič naredil, se ga nisem
več bal.

Tedaj pa je iz grmovja skočil
tiger. Napadel me je, a leopard
Leon se je postavil pred mano in
me branil.

Tiger je napadel leoparda in ga
hudo ranil. Tedaj pa se je obrnil
proti meni. Ravno se je pripravljaj,
da bi me napadel, pa je prišel
slon Beni in ga je spodil stran.

Bil sem že utrujen in zaspan in
želel sem si, da bi bil doma v
postelji. Opici sem to povedal in
rekla je adijo. Pomahala mi je in
že sem bil doma v postelji.

Zaspal sem.

Naslednji dan sem se odločil, da
bom šel v Afriko. Pozajtrkoval
sem, potem sem se odpravil na
pot. V Afriko me je povabil
nosorog Nosko. Bil je zelo prija-

zen. Rekel je, da mi bo pokazal
svojo deželo.

Najprej mi je pokazal žirafa
Žino. Vprašal sem jo, če lahko
grem na njen vrat. Rekla je:
»Da.«

Bil sem zelo visoko. Spet me je
spustila na tla.

Tedaj so prišli trije levi in dve
levinji. Vsi so šli na nosoroga in
ga hudo ranili. Nato so tekli
proti meni. Bežal sem in si
zaželel, da bi bil doma in bil
sem znova doma na kavču.

Ravno tedaj mi je mama rekla,
da je kosilo.

Pri kosilu sem bral knjigo. Moj
najmlajši brat je ponesreči
polil vodo, ta pa je stekla na
knjigo.

Tako je bilo konec s to potovalno
knjigo.

Julijan Avdić, 5. V. 6.

PLAMENČEK

Bil je lep dan za kolesarjenje. Bine je užival, ko je s kolesom dirjal po gozdnih poteh.

V nekem trenutku pa se mu je zazdelo, da se je v grmovju nekaj premaknilo. Pogledal je v grmovje in našel veliko jajce. Bilo je oranžne barve.

Slekel je vetrovko in vanjo zavil jajce. Jajce je previdno odpeljal domov.

Doma ga je odnesel v svojo sobo in dal pod odejo.

Že naslednji dan se je iz njega izvalil majhen oranžen zmajček. Binetu se ni zdel niti malo strašen. Bil je navdušen nad njim. Postavil ga je na preprogo, zmajček je zakašljal in iz njegovega gobčka se je pokazal plamenček.

Bine je bil očaran. Odločil se

je, da ga bo klical Plamenček.

Bine in Plamenček sta postala zelo dobra prijatelja, vendar sta imela eno težavo. Bine si ni upal nikomur pokazati Plamenčka. Skrival ga je v svoji sobi.

Oče in mati sta se spraševala, zakaj se Bine skoraj ves čas zadržuje v svoji sobi.

Tako se je nekega dne, ko je bil Bine v šoli, skoraj zgodila velika nesreča.

Plamenček se je dolgočasil in pregledoval Binetove igrače. Zagledal je perjanico in jo povohal. Zažgečkalo ga je in je kihnil. Pri tem mu je iz gobca švignil velik plamen. Zagorela je preproga.

Še dobro, da je ravno takrat prišel Bine iz šole. Stekel je po gasilni aparat in pogasil ogenj.

Bine je spoznal, da Plamenčka ne

bo mogel obdržati. Tudi ni vedel, kam naj z njim.

Šel je na kraj, kjer je našel jajce. V grmovju na začetku ni opazil ničesar, ko pa je odmaknil veje, je zagledal vhod v votlino. Takoj je vedel, da v tej votlini prebivajo zmaji.

Naredil je načrt. Ponoči je nameraval Plamenčka odpeljati k votlini.

Spustila se je noč in Bine je s težkim srcem Plamenčka privedel k votlini. Tudi zmajček je potočil nekaj solz, nato pa hitro izginil v votlini. Čeprav je bilo Binetu hudo, je vedel, da je tako še najbolje. Počasi se je odpravil domov.

Žan Brčan, 6. a

ZMAJ TOLOVAJ IN POLŽ TONE

Pred davnimi časi je živel zmaj Tolovaj, ki ga je zlobni čarovnik spremenil v kačo s tremi glavami.

Čarovnik je živel v kraljestvu z velikanskim levom.

Nekega dne pa je zmaj, ki je bil sedaj kača, srečal polža Toneta. Zmaj ni vedel, da lahko izniči čarovnijo, a polž Tone, ki je vse to videl, je vedel, da jo lahko. Odločil se je pomagati zmaju.

Najprej sta preiskala jamo, da vidita, ali je čarovnik za seboj pustil kaj sledi. Našla sta knjigo, v kateri je pisalo, kako se lahko izniči urok. Poiskati sta morala čudežno palico, ki se je nahajala za tremi gorami, za devetimi sla-

povi in sedmimi dolinami.

Tolovaj in Tone sta se odpravila na pot in prišla do gora.

Čarovnik je ustvaril pošast. Velikanski orel se je spustil proti njima. Zmaj - kača je orla pičil in ta je padel na tla.

Tolovaj in polž sta šla naprej. Prehodila sta gore in čakalo ju je še devet slapov. Poiskala sta hlood, v katerega sta izdolbla dve luknji. Usedla sta se vanj in se spustila po slapovih. Uspelo jima je in tako sta nadaljevala svojo pot. Prišla sta do sedmih dolin.

Kar naenkrat sta zagledala čarovnika, ki je hitel po palico.

Šla sta za njim, a je palico že imel v rokah.

Ko ju je zagledal, ju je hotel začarati.

Ko je zmaj to videl, je vrgel polža v čarovnika in ga zadel v oko. Palica mu je padla na tla. Tolovaj jo je pograbil in se odčaral nazaj spet v pravega zmaja.

Nameril je še proti čarovniku in ta se je spremenil v prah.

Zmaj in polž še danes srečno živita.

Gašper Perko, 6. a

2. številka

DEKLICA IN PES

Nekoč je za sedmimi vodami in sedmimi gorami živela deklica, ki je bila že velika, zato je hodila služiti k sosedu.

Nekega jutra pa se je odločila, da ne bo šla k sosedu, ampak bo šla poiskati psa, ki s svojim lajanjem slamo spremeni v zlato. Poslovala se je od mame in se odpravila na pot.

Mami se je dozdevalo, da hčerka nekaj skriva, saj je bila deklica vesela, ko je odhajala.

Kmalu je prišla do tesarjeve hiše in ga vprašala, kje bi našla psa, ki iz slame naredi zlato. Tesar ji je

rekel, da ne ve in naj se odpravi na naslednjo goro, kjer je doma njegov brat mizar.

Deklica je radostno poskočila in se odpravila na pot.

Gora je bila strma, toda za deklico to ni bila ovira.

Ko je prišla do brata mizarja, se ga je prestrašila, ker je imel dolgo brado in lase. Bil je tudi ves prašen, zato je bil videti še bolj strašen.

Zastavila mu je enako vprašanje kot njegovemu bratu.

Odgovoril je, da ne ve za takega psa, povedal pa ji je, da pozna

drvarja, ki se nahaja sredi gozda.

Hitro se je znova odpravila na pot in kljub utrujenosti ji je kaj kmalu uspelo priti na goro.

Vrh gore je bil lep in razgleden, tako da je videla vse do jase sredi gozda, kjer je stala kočica. Do kočice ni bilo poti, zato si je morala zapomniti smer, če je hotela priti do nje.

Dolgo časa je hodila in se skoraj izgubila v gozdu.

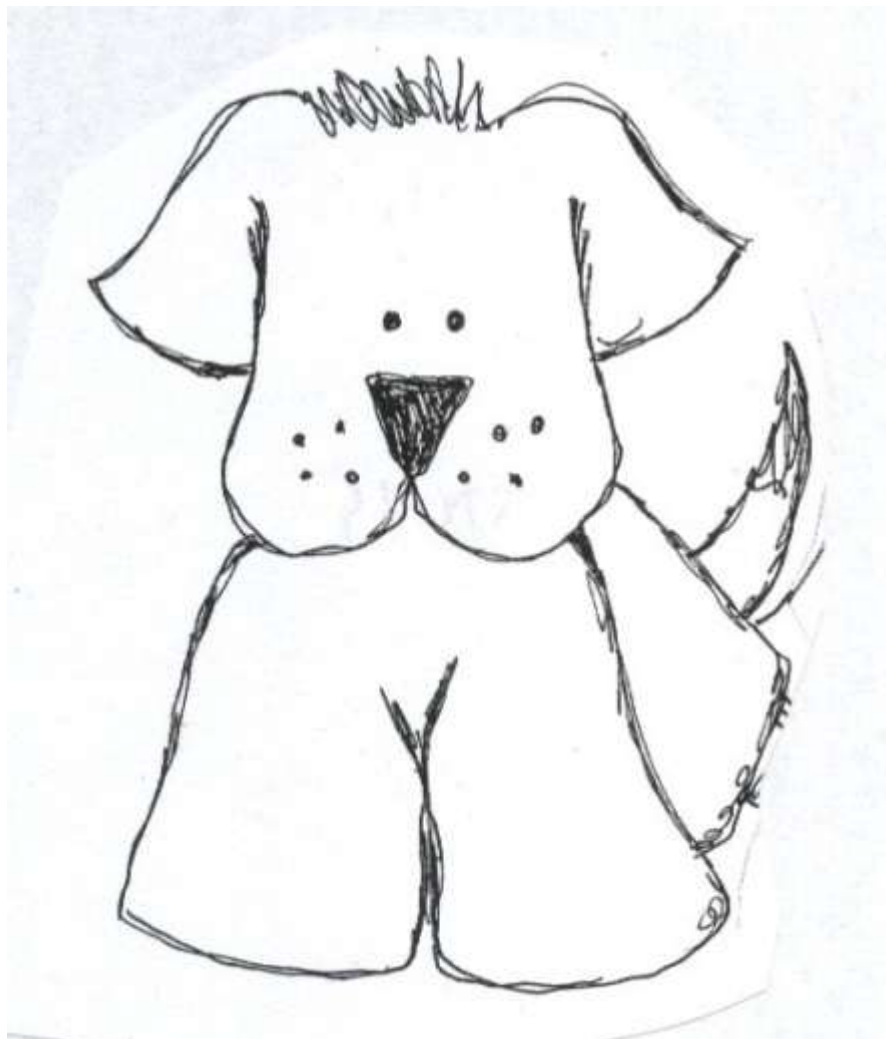
Po naporni poti je vendarle prišla do kočice. Pred kočico so visele raznorazne sekire, zato se je deklica zelo ustrašila in stekla stran.

Ko je tekla, ji je pot zaprlo padajoče drevo. Tako se je prestrašila, da je obstala na mestu.

K njej je prišel vrtnar in jo vprašal, kaj išče. Ko je prišla k sebi, mu je vse razložila in ga povprašala za pot. Drvar ji je rekel, da bo psa našla pri groznem čarovniku na drugi strani gozda, sredi polja v veliki graščini.

Deklica se je že utrujena odpravila na pot, zato je hodila bolj počasi.

Ko je prišla iz gozda, je sredi njiv in travnikov zagledala graščino. Povsod je že raslo grmovje, najbolj pa okoli graš-

Suzana Belak Pungartnik

čine.

Postalo jo je strah, vendar se je vseeno odločila za nadaljevanje poti. Brez čudežne sekirice, ki ji jo je dal drvar, ne bi prišla do graščine.

Ko je vstopila v graščino, jo je napadel pes. Skoraj bi umrla, ker se je tako prestrašila.

Tedaj pa je prišel čarovnik in umiril pobesnelega psa. Čarovniku je deklica rekla, da je prišla po psa, ki iz slame naredi zlato, ko zalaja.

Čarovnik se je zasmel in rekel, da to ni ta pes in da je pravi pes zaprt v vrhnjem stolpu graščine.

Vprašala ga je, če ga lahko dobi.

Čarovnik se je spet zasmel in dejal, da bo morala opraviti težke naloge, da bo dobila psa.

Ukazal ji je, da mora v enem dnevu okoli graščine posekati vse grmovje. Naloga je bila težka, zato se je kmalu prepustila spancu.

Ko se je zjutraj zbudila, se ji je zdelo, da je ponoči slišala tuljenje psa. Ko je pogledala skozi okno, je videla, da je grmovje v okolici graščine posekano. Ugotovila je, da ji je pomagal čudežni pes.

Čarovnik je bil presrečen in se je čudil ter deklico vprašal, kako ji je uspelo toliko grmovja posekati v tako kratkem času. Pokazala mu je sekirico.

Čarovnik ji je dal še težjo nalogo. Morala je posekati gozd, ki je bil ob travniku.

Deklici se je to zdelo nemogoče, zato je kmalu od žalosti zaspala. Ponovno je slišala tuljenje psa in ropot zunaj.

Zjutraj sta šla s čarovnikom do gozda. Oba sta bila začudena, ko sta videla, da so bila drva zložena na kup.

Ko je čarovnik vprašal deklico, kako je to storila, mu je pokazala sekirico.

Za zadnjo nalogo pa ji je dal zgraditi iz posekanega lesa leseno kopijo starega gradu.

Deklica je zvečer ponovno žalostna zaspala.

Ponoči je spet slišala tuljenje psa in ropot.

Ko sta zjutraj šla s čarovnikom iz gradu, sta zagledala novo leseno graščino.

Čarovnik jo je ponovno vprašal, kako ji je to uspelo.

Ko mu je pokazala sekirico, ji je odgovoril, da si zasluži psa.

Pes je bil zelo velik in lep. Deklica je bila živali takoj všeč,

saj je bila videti prijazna. Čarovnik ga je velikokrat pretepel, zato je pes veselo odšel z deklico.

Ko sta prišla domov, je deklica prinesla slamo. Pes je veselo zalajal in iz slame je nastalo zlato.

Deklica ni hodila več služiti, ampak je drugim revnim pomagala z zlatom, ki ga je prinašal pes, da so vsi normalno živeli.

Ker je bila deklica zelo bogata, je spoznala prav tako bogatega princa in se z njim poročila ter živela srečno do konca svojih dni.

Luka Urh, 6. a

Tilen Koželj, 6. d

2. številka

REŠITELJICA LAJKA

V velikem mestu sta živeli deklica Lina in njena mama, ki ji je nekoč kupila dalmatinko Lajko.

Nekega dne je Linina mama odšla na službeno potovanje, Lina in Lajka pa sta šli k babici.

Naslednje jutro je šla Lina z Lajko na sprehod. Usedla se je na klop in opazovala, kako Lajka nori po travniku. Potem je neki gospod pobožal Lajko, jo dvignil in dal v kombi. Lina je to videla in stekla h kombiju. Zlezla je vanj in se stisnila k Lajki.

Nato so se vrata zaprla in kombi je odpeljal.

Ko so se vrata znova odprla, sta deklica in pes zagledala dva gospoda. Moška sta Lino prijela in jo zaklenila v majhno

sobo, Lajka pa jima je ušla in tekla domov k babici. Skočila je na kljuko in se zapodila proti ženi, ki je ravno brala časopis. Lajka je zgrabila časopis in ga metala v zrak, dokler se ni pojavila stran, na kateri sta bila narsiana Linina ugrabiteljja. Lajka je položila taco na sliko in cvilila.

Ko je babica to videla, je vedela, da je nekaj narobe. Poklicala je policijo in povedala, da so Lino ugrabili.

Lajka je tekla k hiši, kjer je bila Lina. Skočila je skozi okno in se plazila do vrat, kjer je bila deklica. Splezala je na mizo in skočila ter zgrabila ključ. Z gobčkom je odklenila vrata in z Lino sta hoteli oditi, a so bila vrata zaklenjena.

Šli sta k naslednjim vratom in jih odprli. Tam so bile stopnice, ki so vodile v klet, kjer je bilo veliko ukradenih živali.

Lina je iskala gumb, s katerim se

odprejo kletke. Potem je neki pujsek zaklical, da je gumb za vrati.

Lina se je prestrašila in živali vprašala, zakaj govorijo.

Živali so rekle, da sta gospoda naredila napitek, s katerim živali govorijo in da sta ta napitek polila po tleh, one pa so ga nato zaužile. Tudi Lajka je zdaj lahko govorila.

Lina je pritisnila na gumb in kletke so se odprle. Po stopnicah so se povzpeli na podstrešje.

Ko so prišli na podstrešje, so videli cev, ki je vodila ven.

Ko se je Lina hotela spustiti, sta prišla gospoda.

Potem je tudi babica zaslišala hrup in se po cevi priplazila navzgor. Stopila je do gospoda, vzela metlo in ju mahnila po glavi.

Padla sta na tla in vsi so se po cevi spustili ven.

Zunaj je že čakala policija in odpeljala gospoda v zapor. Živali niso več govorile in so se vrnile na kmetije.

Čez nekaj časa se je vrnila Linina mama in odločili so se, da bodo odslej živeli pri babici.

Srečno so skupaj živeli naprej.

Sara Novak, 6. a

GOZD

Gozd v čarobni kotlini ob mirnem jezeru je po uničenju pšeničnega polja zaradi nepazljivosti ljudi postal pribežališče številnih živali. Tu so si dom našle veverice, miši, medvedi, ptiči in še bi se katera našla.

Dan so živali preživljale povsem običajno, a le z eno spremembo.

Tistega dne se je vevericam podrl dom - že tako strohnelo deblo drevesa se je ob zadnji

nevihti vdalo pod svojo težo. Živali so morale pomagati vevericam najti nov dom.

Tako se je začelo iskanje novega doma za veverice, kajti dreves tako prostorno vdolbino ni bilo obilo.

Prvi je po svojem mnenju primerno domovanje našel medved. To je bil skalni previs, ki je nastal po stotinah let odnašanja prsti. Kljub temu, da je bilo domovanje pod streho in v zavetju, so veverice skalni previs zavrnile. V njem se niso počutile varne in iskale so vdolbino.

Nato so ptički našli prav lepo vdolbinico, kot da bi zrasla na mehkem lesu. Veverice so zaradi neprostornosti morebitno novo domovanje nesramno zavrnile.

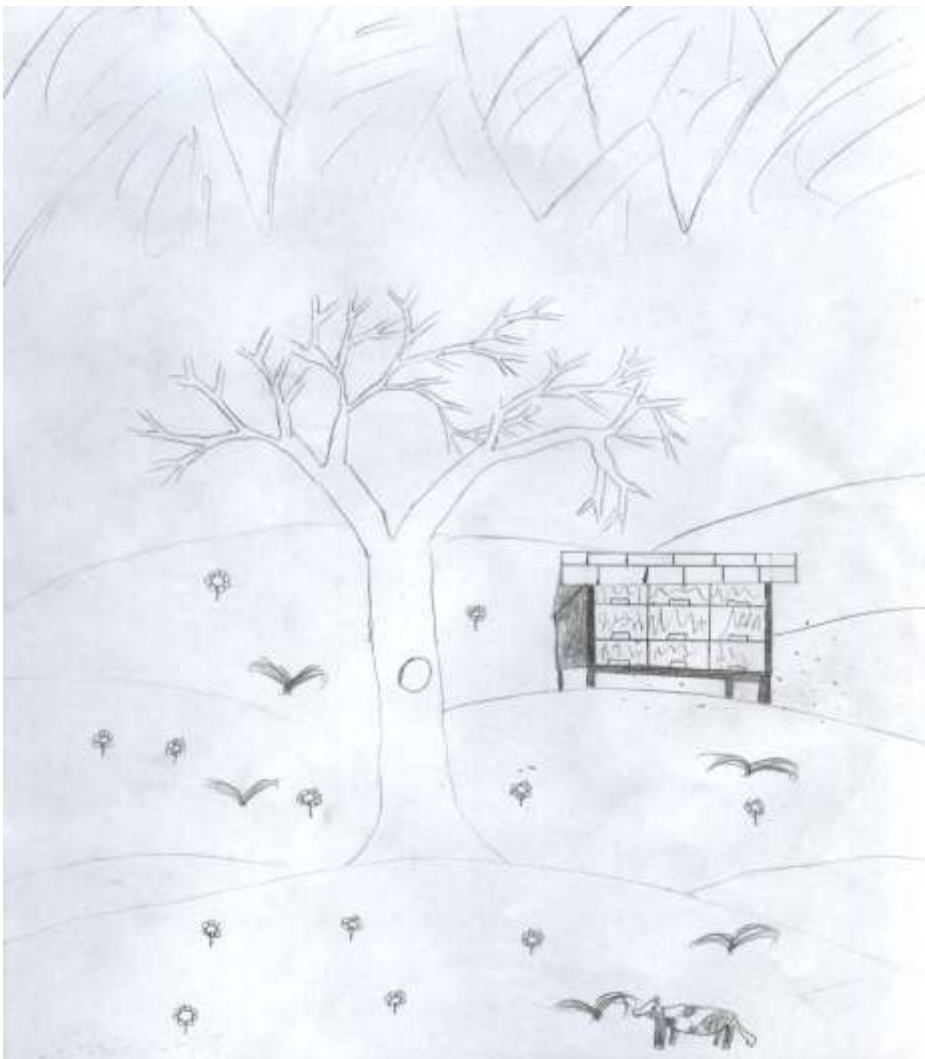
Veverice so kar naprej zavračale in zavračale ponujena bivališča. Nakar so se živali zbrale in povedale vevericam, kar jim gre. Rekle so jim, da so razvajene in izbirčne in da zavračajo trud celega gozda. Če so te hitronoge in razvajene živalice želele spati na toplem, so si morale same poiskati hiško.

Zato so se odpravile po širnem gozdu, kjer so iskale domovanje. Niso se ujele in zato je bilo iskanje doma nemogoče.

Po tavanju okoli mirnega jezera, pšeničnega polja in širnega gozda so se veverice razočarane vrnile domov. Po tehtnem razmisleku so se odločile za vdolbinico, ki so jo našli ptički ter sklenile, da se opravičijo za svoja dejanja.

Gozd je veverice pričakal veselo ter sprejel njihovo opravičilo. Naselile so se v prijetni vdolbinici, ki so jo našli ptički.

Matic Pušljar, 8. d

VILA IN ČAROVNIJA

Nekoč je živela deklica Lea, ki je imela najboljšo prijateljico Nino. Bili sta nerazdružljivi. Seveda sta se vsak dan obiskovali in zapovrh sta bili še sosed. Ko sta se nekega dne lovili in poleg njiju ni bilo staršev, je čez cesto priletel avto, ravno takrat pa je čez cesto tekla tudi Lea.

Naredilo je samo BUM in Lea je ležala na cesti. Iz avta je stopila starejša gospa, iz hiše pa odrasli. Leo so takoj odpeljali v bolnišnico.

Nina jo je prišla vsak dan obiskat, seveda jo je za Leo tudi zelo skrbelo.

Ko je nekega dne Nina že odšla in se je delal mrak, pa je Lea na omarici videla nekaj lesketajočega. Kar ni mogla verjeti svo-

jim očem - videla je pravo vilo.

Ta jo je ogovorila: »Zdravo, jaz sem Mavrica.«

»Jaz pa sem Lea,« ji je odvrnila deklica.

Vila: »Vidim, da imaš zlomljeno nogo.«

Lea: »Ja, zbil me je avto, vendar mi je zato dala gospa zapestnico.«

Vila: »Zelo lepa je.«

Lea: »Hvala. Joj, kako si želim, da bi se pozdravila!«

Vila: »Veš, izpolnjujem želje, ampak obljubiti mi moraš, da ne boš nikomur povedala.«

Lea: »Nikomur ne bom povedala.«

Vila: »Jutri boš zdrava.«

Vila je vzela čarobni prašek in ga posula po Lei, nato je izgini-la.

Naslednji dan je bila Lea res zdrava, ampak ker se je spremenila, je Nina hotela vedeti, kaj se je zgodilo.

Lea ji ni smela povedati. Nina je bila nanjo jezna, zato ni več hotela biti njena prijateljica.

Lea je naslednji dan spet videla vilo. Prosila jo je, ali bi ji lahko čas zavrtela nazaj.

Vila je to hipoma naredila in ko je Lea tekla čez cesto, je ni zbil avto in z Nino sta bili spet prijateljici, Lea pa vile ni nikoli izdala.

ZMAJČEK FERDO

Zmajček Ferdo je bil prav poseben zmajček. Zelo se je razlikoval od drugih, saj ni znal niti bruhati ognja. Bil je majhen in zelo neroden.

Ker je bil tako neroden, se je enkrat zaletel v drog za električno.

Ko so šli v ZOO loviti živali za hrano, se je ponovno zaletel v slona, tako da so ga skoraj ujeli.

Ta zmajček je bil zelo užaljen, saj so ga vsi izzivali in razmišljali so že, da bi ga odslovili iz svojega krdela. Zaradi vsega tega so ga klicali Ferdo, to pa zato, ker to pomeni:

- »fer« pomeni brez ognja,

- »do« pomeni nerodno.

Zmajček Ferdo je nekega prav posebnega dne odšel v gozd. Ta gozd je bil prav poseben. Bil je zelo različnih barv, bil je ogromen in spuščal je čudne zvoke. Bil je prav čaroben gozd. Zmajček Ferdo je zašel in se kar iznenada znašel pri velikem gradu. Ta grad je bil prav strašen. Imel je visoke stolpe in črne kamne za obzidje. Ker ga je bilo strah, ga je zeblo in zunaj je bila tema.

Notranjost gradu pa je bila čisto drugačna. Tam je bilo svetlo in zelo »privlačno«. Ko je v gradu zagledal prečudovito zmajčico, se je vanjo takoj zaljubil. Bila je najlepša oseba

na svetu, toda bal se je karkoli narediti. Raje je zbežal iz gradu, zmajčica pa mu je sledila.

Zmajčica ga je hitro dohitela, saj se je Ferdo kar naprej spotikal in zaletaval. Rekla mu je, naj se je ne boji.

Ustavil se je in jo tako pogledal, da se je tudi ona zaljubila vanj. Toda on tega ni vedel; bilo ga je sram in se je skrtil. Toda zmajčica ga je našla. Nagovorila ga je, da mu noče nič hudega, zato se je ni več tako zelo bal. Začela sta se pogovarjati in oba sta zardevala.

Na koncu sta si oba priznala, da sta se zaljubila drug v drugega, toda imela sta problem. Zmajčico je preklel čarovnik, zato ni mogla iti dlje kot eno miljo od gradu. Rešil jo je lahko le tako, da čarovnika ubije ali pa ga prisili, da odstrani urok.

Ferdo je šel v boj z njim. Dolgo sta se borila in zmajčku je to uspelo, to pa tako, da se je neho-

te z nogo zapletel v vrvi in tako na tla potegnil vedro s kamnom, vse skupaj pa je zletelo naravnost čarovniku na glavo.

Ferdo je nasprotnika kasneje prisilil, da je urok odstranil.

In tako sta z zmajčico v gradu živela srečno do konca svojih dni in imela sta mnogo otrok.

Luka Kastelic, 8. a

PRAVLJICA O ŽALOSTNEM KRALJU

Pred davnimi leti je živel kralj, ki je bil vedno žalosten in sam. Družine ni imel, starši so mu pomrli, žene pa tudi ni imel kje srečati, ker ni nikoli odšel iz gradu. Veliko je bral, pisal in jezdil na svojem belem konju.

Nekega poznega večera je nekdo potrkal na grajska vrata. Pred vrati je stalo mlado premočeno dekle, ki ga je zaprosilo za prenočišče, ker se je izgubilo.

Sprva jo je kralj že skoraj odslovil, vendar se mu je deklica le zasmilila in ji ponudil prenočišče, suho obleko ter topel čaj.

Ko se je kralj zjutraj zbudil, se je začudil nenavadni spremembi.

Počutil se je se čisto drugače. Bil je poln energije, nasmejan in prepeval si je. Stopil je na hodnik; vsepovsod je bila neka čudovita svetloba, ki je spremenila grad. V kuhinji je dišalo po pravkar skuhani kavi in sveže pečenih rogljičkih.

Kralj je ugotovil, da je lačen, česar sam sebi ni mogel verjeti. Po zajtrku se je odpravil na dvorišče. Naletel je na vesele služabnike, ki so hiteli sem in tja, kar se še ni zgodilo.

Medtem je potno dekle zapustilo graščino in v tis-

tem trenutku je na gradu zopet vse obstalo.

Šele čez nekaj dni je kralj ugotovil, da je bil vzrok spremembe na gradu sigurno v skrivnem dekletu. Odločil se je, da bo to dekle poiskal. Odšel je v svet, spoznal pa je tudi veliko ljudi, se z njimi pogovarjal in smejal in čez mesec dni se je vrnil na grad čisto spremenjen.

Ko se je vračal v mesto, je tako spoznal lepo kraljevo hčer iz sosednje vasi. Poročila sta se in veselo živela, izginulega dekleta pa ni nikoli več srečal.

Mogoče pa je bila le dobra vila, ki mu je odprla vrata v svet, med ljudi, kjer si deliš dobro in zlo.

Laura Muhič, 6. a

Zala Škufca, 5. a

JAMA SKRIVNOSTI

Nekoč je v dolini, na planoti za tremi cestami ležala majhna vas. Za to vas do tedaj še nihče ni vedel. Sredi vasi se je vzpenjal visok zvonik, s katerega je vsa-kih petnajst minut zadonelo, pred veliko nočjo pa so se slišale raglje in smeh otrok, ki so jih poganjali. Okoli vasi je bilo nekaj polj in travnikov, za katerimi se je širil gozd.

Ljudje so se le stežka preživljali. Poleti so otroci in odrasli delali na poljih, da so pridelali zelenjavo, in kosili travnike, da so s senom preskrbeli nekaj svoje živine. Delo je bilo naporno, saj tudi motike niso mogli započiti v zemljo, ne da bi oplazili kamna. V prostem času so otroci po gozdu zganjali norčije, nabirali gobe, postavljali čudne barake in z loki ter fračami streljali na ptice. Ko pa je prišla jesen, zima ter za njo pomlad, so zahajali v staro šolo, kjer so jih poučevali učitelji iz rodne vasi.

Med temi otroki je bil tudi mali Mihec. Z zanimanjem je vsako jutro gledal proti gozdu, iz katerega se je ponekod navpično valila sopara.

Govorili so, da ta megla prihaja iz jam in v to je bil tudi sam prepričan, saj so se v šoli ravno učili o tem.

Nekateri so tudi govorili, da tam, kjer se iz gozda vali megla, rastejo gobe. Ker jih je tudi sam

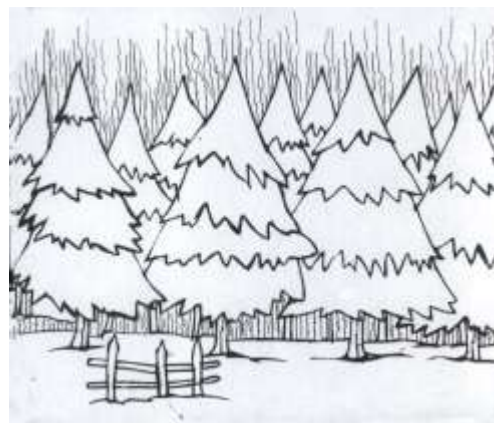
imel zelo rad, ga je toliko bolj vlekle, da bi šel gobarit. Očeta je ves čas nagovarjal, da bi šel pogledat, vendar mu oče ni dovolil. Govoril mu je namreč, da tam okoli hodijo zveri, ki nevarno prežijo, in da ne pozna poti. A Mihec je pot dobro poznal.

Ko je nekega jutra zopet zrl v gozd, so očeta poklicali k sosedom, ker naj bi krava povrgla.

Kmalu se je na sosedovem dvorišču zbralo veliko mož iz vse vasi. Čez čas so odšli v hlev. Tistega dne je Mihec imel res srečo, saj je bila tudi mati že na njivi. Odločil se je, da pobegne. Šel je na vrt in nato v bližnji gozd. Komaj je prestopil nekaj trnja, že je stal na poti. Šel je naravnost po njej, vendar mu je ves čas nekdo sledil. Potem pa se je vselej obrnil in za seboj zagledal tolpo dečkov, ki so mu tudi doma ves čas nagajali.

Dečki so prijeli Mihca, ga zvezali in premazali s smolo.

Ni izgubljal časa in ne besed. Hitro je prijel šibo in vse nabil. Pobje so jokajoč govorili, da se grejo le skrivalnice. Potem pa je oče odšel in jih je vseeno čakal za vrati. Fantje so to vedeli, zato so prijeli Mihca in ga čez druga vrata vrgli na gnoj in se po njegovem hrbtu sprehodili do zele-

nice ter zbežali.

Mihec je vstal in skrivnostna jama ga je še vedno zanimala. Šel je torej zopet naprej ter prišel do jame. Stopil je vanjo in se v jezeru sredi jame okopal. Dolgo časa je poležaval v hladnem jezercu in občudoval kapnike. Potem pa se je spomnil, da mu oče sploh ni dovolil, da gre. Hitro se je oblekel in stekel proti domu. Sredi poti je ugotovil, da je v jami pozabil klobuk.

Ustavil se je, da bi šel ponj, a ga je bolj skrbelo, kaj bo doma, zato je hitro stekel naprej.

Doma ni bilo nič narobe; oče ga je le veselo gledal in za njim so stali dečki, ki so se mu prišli opravičiti.

Ta jama stoji še dandanes. Če želiš, si jo oglej in v njej boš morda našel izgubljen Mihčev klobuk.

Jan Hrovat, 6. a

PRIGODA MIŠKE NANE – NAGRAJENA PRAVLJICA

Nekega dne, globoko v gozdu, se je po poti domov vračala majhna miška po imenu Nana.

Hodila je po poti in si prepevala: »Jaz sem vesela miška, tralala, tralala, jaz sem vesela miška tralala, tralala ...«

Ko je tako veselo pela, pa na poti ni videla kamenčka in se je zato spotaknila obenj. Padla je in se zelo močno udarila v svojo tačko. Zelo jo je bolelo in postala je žalostna.

Rekla si je: »Oh, zdaj pa nič več nisem vesela miška! Zaradi moje pesmice sem se spotaknila in zdaj me boli moja tačka. Joj, uboga jaz!« Poizkušala je še malo hoditi, a jo je tačka preveč bolela, da bi nadaljevala pot. Ob poti je zagledala štor in sedla nanj. »Malo bom počila, da me tačka neha boleti, nato pa bom nadaljevala pot,« si je rekla.

Ko je tako sedela na štoru, pa je mimo prišel gospod Jazbec. Rekel ji je: »Dober dan, Nana. Kaj pa ti delaš tukaj na štoru sama?«

Nana mu je odvrnila: »Veste, gospod Jazbec, tačka me boli, ker sem se spotaknila ob kamenček. Zdaj pa sedim tukaj in čakam, da me neha boleti.«

»Joj, ti uboga revica! Kako

pa to, da ti nihče ne pomaga?« jo je vprašal jazbec.

»Veste, že dolgo sedim tukaj in vi ste bili prvi, ki je prišel tod mimo, pa vas bi prosila, če bi mi pomagali priti do doma!«

»Joj, Nana, rad, ampak se mi mudi. Ne morem ti pomagati.«

»Je že v redu,« se mu nasmehne miška Nana, gospod Jazbec pa je ta čas že šel. Kmalu za gospodom Jazbecem pa je mimo pritekla gospodična Veverica. Ustavila se je in povprašala Nano: »Kaj pa ti tukaj sama sediš na štoru?«

»Joj, veš, gospodična Veverica, spotaknila sem se in zdaj me boli tačka. Hotela sem nadaljevati pot, pa tukaj sedim in čakam, da me tačka neha boleti,« je rekla Nana. Veverica pa ji je odvrnila: »Ali je že kdo prišel tod mimo?«

»Ja, gospod Jazbec je ravno-

kar odšel. Ni mi hotel pomagati,« spet reče miška. Gospodična Veverica pa ji hitro odvrne: »Joj, neolikanec stari! – Veš, Nana, saj bi ti jaz pomagala, pa se mi mudi domov,« – in je odšla. Miška Nana je tako spet ostala sama.

Dolgo je spet sedela sama in res je bila žalostna. Začela je jokati in si je rekla: »Nikogar nimam, da bi mi pomagal priti domov. Zunaj je sonce že skoraj zašlo in kmalu bo tema. Uboga jaz!«

Ko se je tako smilila sama sebi, pa je mimo priskakljaj zajček. Videl je vso objokano Nano in jo vprašal: »Ja, Nana! Kaj pa jokaš? Kaj se ti je zgodilo?«

Miška Nana mu odvrne: »Jokam zato, ker sem se zjutraj spotaknila ob kamenček in padla. Zdaj me boli moja tačka in ne morem hoditi. Tu mimo sta prišla že gospod Jazbec in gospodična Veverica, pa mi nobeden od njiju ni hotel pomagati. Zelo sem žalostna.«

Eva

»Veš, kaj, zaradi tega ti pa ni treba jokati. Jaz ti bom pomagal. Šla bova k meni, da ti bom pozdravil tvojo tačko.«

»Joj, zajček, hvala ti. Res si tako prijazen,« je dejala Nana.

Ko je Nana z zajčkom prišla k njemu domov, ji je ta ponudil hrano in pijačo. Posedel jo je h kaminu, da se je pogrela, nato pa ji je z zelišči obložil bolečo tačko. Ta se je kmalu pozdravila in Nana je lahko odšla domov. Še enkrat se je zajcu zahvalila za pomoč in gostoljubnost, nato pa je odšla domov.

Doma se je zleknila na posteljo in zaspala, v mislih pa se je spomnila dogodkov tistega dne in zajčka, ki ji je pomagal.

Taj

Larisa

Marija Omejec, 8. a

Karmen

Lina

ČAROBNI VLAK

Nekoč je živela deklica, ki ji je bilo ime Marjetka. Že kot petletna deklica je rada hodila na sprehode in nabirala rožice ter raziskovala travnike.

Marjetka je imela lepe, dolge, rjave lase in modre oči. Ko je prišla domov, je mami vedno prinesla rožice. Tudi če je bil njen sprehod malo daljši in je bila njena mama že zaskrbljena, jo je Marjetkin šopek vedno razveselil.

Ko je Marjetka naslednji dan šla na sprehod, je šla po drugi poti ob cesti in že v daljavi je videla vlak ter hitro stekla tja.

Ko je videla, da gre množica ljudi na vlak, je tudi ona vstopila.

V vlaku so bili sami tujci. Starejšega gospoda je vprašala, če se lahko usede in prikimal je, da je še prosto.

Radovedno ga je vprašala, kam pelje ta vlak.

Z nasmehom na ustih ji je odgovoril, da pelje v mesto.

Ko so vsi potniki izstopili, je Marjetka ostala na vlaku in se odpeljala naprej.

Vsa zaskrbljena je bila, kam pelje. Ta vlak je peljal skozi nekakšen tunel. Ko ga je prevozil, je zagledala čarobno mesto.

Izstopila je in si razgledala mesto, ki je bilo polno igrač, vrtiljakov, raznih igral ter mnogih drugih lepih reči za njene drobne oči.

Kmalu se je vrnila na železniško postajo. Tam je vstopila na drugi vlak, ki je bil poslikan z različnimi barvami in vzorci.

Čez nekaj časa je Marjetka zamižala in vlak se je dvignil v nebo ter poletel.

Ko je deklica odprla oči, se ni mogla nagledati barv in likov, ki so bili narisani na vlaku.

Kmalu pa je vlak padel na tire in pot nadaljeval po strašnem tunelu.

Marjetka je bila prestrašena, kam jo bo vlak pripeljal.

Čez nekaj časa se je vlak ustavil in pobral še druge potnike, ki so se obnašali zelo nenavadno.

V vlaku je bilo zelo malo prostora in kar naenkrat se je vlak povečal. Sedeži so bili udobni, poleg njih so bile mizice, obložene z bonboni in čokolado.

Kljub vsem tem dobrotam je Marjetka morala zapustiti vlak in se vrniti domov.

Mama jo je že vsa nestrpna čakala pri oknu in ko jo je zagledala, je veselo stekla v njen objem in ji prinesla šopek rožic.

Srečno sta živeli do konca svojih dni.

Nina Zavodnik, 6. a

MAJHEN KUŽA IN NJEGOVI ČAROBNI TRENUTKI

Nekoč je za devetimi gorami živela gospa, ki je imela tri kužke. Največjemu je bilo ime Dino, malo manjšemu Belko, najmanjšemu pa Puhi. Puhi je imel dolgo črno dlako, bela ušeska, smrček in tačke.

Nekega dne se je Puhi potikal po vasi, nato pa ni našel poti domov. Izgubil se je.

Ko je tako dolgo taval po vasi, je naletel na komaj opazno, ozko potko, posuto z rdečim cvetjem. Odpravil se je po tej potki in prišel do nebeško modre, majhne hišice, posute z bleščicami. Vrata hišice so bila priprta.

Puhi je vstopil v hišico in rahlo priprl oči. Svetlikajoča se nebeško modra svetloba ga je skoraj oslepila.

Nedaleč stran je zagledal žensko postavo. Bila je Vila sanj. Kmalu je vse utihnilo in svetloba je izginila.

Vila je spregovorila: »Oh, živijo, majhen kuža! Kako pa je tebi ime?«

Puhi je milo zalajal in začudeno pogledal vilo, ta pa se je začela sama sebi smežati in v smehu spregovorila: »Hm, saj seveda ne znaš govoriti!«

Prijela je svojo čarobno palico in izgovorila čarobne besede: »Bum, bum, čirabula, barabdula,

naj kuža zdaj tekoče kot človek govoril!«

Zamahnila je s svojo palico, kuža se je stresel in rekel: »Živijo, jaz sem kuža Puhi. Kdo pa si ti?«

Vila sanj se je nasmehnila in rekla: »Živijo, Puhi. Jaz sem Vila sanj. Mi lahko poveš, kako si se znašel tu?«

Puhi ji je prikimal.

Tako sta se Vila sanj in Puhi pogovarjala ves beli dan. Postala sta zelo, zelo dobra prijatelja.

Proti večeru je vila rekla, da bo kmalu že čas za spanje.

Puhi jo je začudeno pogledal, nato pa jo vprašal: »Ampak ... kje pa bom jaz spal?!«

Vila mu je prijazno pokazala bela vrata, na katerih se je prikazala Puhijeva slika in napis Puhi.

Ko je stopil v svojo sobo, je ves začuden obstal. Lepota sobe ga je nekako pritrdila ob tla.

Za sabo je zaslišal glas in poskočil.

»Si se ustrašil? Upam, da ti je soba všeč,« mu je rekla Vila sanj z nasmeškom na obrazu. Dodala je še: »Izvoli, namesti se. Jutri naju čaka naporen dan. Lahko noč.«

»Lahko noč in hvala,« je rekel Puhi.

In tako sta oba sladko zaspala.

Naslednje jutro je Vila sanj prebudila Puhija. Puhi je poskočil iz

svoje male posteljice in pojedel svojo slastno pojedino, ki ga je že čakala v kuhinji. Bil je sestradan, zato je pojedel vse, kar je zanj pripravila vila.

Puhi in Vila sanj sta odšla na kratek sprehod po Mavričnem gozdu. Obiskala sta tudi vilino prijateljico, Vilo narave.

Ko sta prišla nazaj v hišo Vile sanj, je Puhi žalostno pripomnil: »Bolje, da odidem domov, da me ne bodo iskali.«

Vila sanj ga je žalostno pogledala in rekla: »Seveda, prav imaš. Še preden se bova poslovila, malo počakaj. Majhno darilce imam zate.«

Puhi se je nasmehnil, saj je oboževal presenečenja in darila.

Vila sanj je Puhiju pod smrček pomolila kvadratno modro škatlo, z veliko rdečo pentljo.

Z gobčkom je raztrgal škatlo, v kateri je bila modra ovratnica, posuta z bleščicami.

Puhi je Vilo sanj začudeno vprašal: »Kaj pa je to?«

Vila sanj se mu je nasmehnila in mu odgovorila: »To je čarobna ovratnica. Ko si boš kaj zaželel, se ti bo želja tudi uresničila. Nadeni si jo.«

Puhi si je nadel ovratnico in se poslovil od Vile sanj. Preden je stopil skozi vrata v gozd, mu je Vila sanj še rekla: »Ko boš prišel domov, boš spet le navaden

kuža, a ovratnico boš še imel. Z ovratnico ravnaj pametno, Puhi!»

»Hvala ti za vse, Vila sanj! Na svidenjel«

In tako je Puhi odšel na svojo pot.

Ko je Puhi nekaj časa hodil, si je močno želel, da bi vsaj enkrat v svojem življenju videl Havaje.

Kot bi tlesnil, je pristal na rumeni mivki, pred njim se je zlivalo biserno morje, okoli njega so bile palme, pihljaj je šibak vetrič, sonce pa je pripekalo na havajska tla.

Za sabo je zagledal grad in sam pri sebi spregovoril: »Morda v gradu živi kralj. Lahko bi ga šel obiskat.«

Ko je že stal pred grajskimi vrati, je hotel vstopiti, a so bila vrata zaklenjena.

Že si je hotel zaželel, da bi bila vrata odklenjena, ko se je spomnil vilinih besed: »Ovratnico uporablaj pametno, Puhi!«

In tako je odšel nazaj na plažo, se usedel in se nagledal te prelepe narave.

Kmalu mu je postalo zelo vroče in zato se je ohladil v biserni vodi.

Ko se je tako zabaval, se je kmalu

spet znašel v gozdu.

Začudeno si je rekel: »Khm ... Mogoče pa ima vsaka želja določen čas,« in se tako odpravil dalje po gozdu.

Kmalu si je zaželel, da bi videl svojo mamo, brate, sestre in očeta.

Takoj se je znašel pred svojo mamo in se trdno stisnil k njej. To je bil trenutek, ko je bila vsa družina skupaj. Vsi so se zabavali in se kmalu morali tudi posloviti.

Puhi se je znova znašel v gozdu. Bil je že zelo zaspan, žejen in sestradan. Zato si je spet zaželel, tokrat, da bi stal pred domačimi vrati.

Kot bi mignil, se je njegova želja izpolnila in stal je pred domačim pragom.

Njegova zadnja želja je bila, da ne bi bil kregan.

Ko je stopil v hišo, sta k njemu pritekla Belko in Dino, nato pa še gospodarica, ki ga je milo vprašala: »Jah, Puhko, kje pa si bil dva dni? Pridi se umiti! Poglej, kakšen si, ves blaten! Potem boste jedli, nato pa vsi šli spat.«

Puhko, Dino in Belko so odšli čisti in s polnimi trebuščki v posteljo.

Puhiju se je še zadnjič prikazala Vila sanj, se mu nasmehnila in mu voščila lahko noč, nato pa izginila.

Laura Zajec, 6. a

SREČKO

Nekoč, pred davnimi leti, sta živelata stara gospa in gospod. Ker nista imela svojih otrok, sta iz velike družine posvojila majhnega dečka, ki sta ga poimenovala Srečko. Verjela sta, da jima bo deček prinesel srečo. Ves čas sta lepo skrbela zanj in ga razvajala.

Deček je rasel v izobilju, toda nikoli ni bil srečen.

Nekega dne sta se gospod in gospa odločila, da Srečku povedata, da nista njegova prava starša, a ga imata zelo rada, saj mu želita zapustiti vse svoje premoženje.

Srečko je takrat postal še bolj žalosten, bil je besen in ni hotel več govoriti s svojima krušnima staršema. Na tiho je sklenil, da zvečer zapusti svoj dom.

Ko sta gospa in gospod legla k počitku, je Srečko res odšel. Hotel je poiskati svoje prave starše.

Taval je in taval dolga leta. Medtem pa sta gospa in gospod skrušena čakala Srečka, v upanju, da se kdaj le vrne.

Srečko je res našel svoje prave starše, ki so bili zelo revni. Zaupal jim je, da jih je vsa ta leta zelo pogrešal.

Čeprav je imel vsega na pre-

tek, mu je manjkalo prave mamine ljubezni. Obljubil jim je, da jih bo še obiskal in dodal, da se mora vrniti k gospe in gospodu, ki ga imata zelo rada.

Ko se je vrnil, sta ga oba krušna starša z veseljem sprejela ter mu obljubila, da bosta pomagala njegovim staršem izvleči se iz revščine. Tako sta tudi storila.

Vsi skupaj so še dolgo živeli v sreči in veselju.

Starejši par je spoznal, da jima je Srečko res prinesel srečo.

Erika Bradač, 6. a

2. številka

O ČAROVNICI VISKI

Nekoč je za devetimi gorami, devetimi vodami, živela čarovnica Viski, ki je zelo rada pila.

Nekega lepega sončnega dne se je odločila, da bo s svojo metlo Kuštro in s svojim črnim mačkom Črnuhom odšla v mesto. V levi roki je držala kozarec za viski, v katerem je bila oliva.

Ko je letela nad mestom s svojo čarobno metlo Kuštro, se ji je začelo kolcati in čarobna palica ji je iz rok padla v smetnjak.

Mimo je prišel gospod Fred in vzel palico. Sprva je mislil, da gre za potegavščino, nato pa je

s čarobno palico udaril po smetnjaku, iz katerega so pričele poganjati rožice.

Vzel je palico in jo dal v žep.

Kmalu zatem je pri plakatu znanelega pevca Sebastjana Koleča zagledal neko dekle. Deklica je živela v revni hiški, ki je bila majhna kot kopalnica. Fredu se je dekle zasmililo, zato je s svojo palico udaril po hiški, ta pa se je spremenila v parcelo.

Fred je presenečeni deklici vse razložil, nato pa jo je spremenil v lepo gospodično v prelepi svileni obleki s škornji z visoko peto. Potrebovala sta le še avto.

G. Fred je iz štirih miši in iz ene buče začaral prelep avto.

Odpravila sta se še na koncert

Sebastjana Koleča, nato pa je bilo veselja konec.

Prišla je čarovnica Viski in vse pokvarila, saj brez svoje čarobne palice ni mogla piti.

Vse se je spremenilo v prvotno stanje.

Ker se je deklica zasmilila tudi čarovnici Viski, je ta svojo čarovnijo razveljavila.

Vsi skupaj so odšli na koncert in Sebastjan in deklica sta se zaljubila. G. Fred je postal Črnuhov (mačkonov) varuh.

Tako so vsi srečno živeli do konca svojih dni.

Blažka Rus, 6. a

DOBRI MOŽ

Nekoč je za devetimi gorami, devetimi vodami v jami živel dobri mož. Ker ga ljudje niso marali, je vzel s seboj culo in beraško palico ter hodil čez hribe in doline in zašel globoko v gozd. Dobri mož je zelo rad imel živali.

Med potjo je pred svojimi nogami zagledal malega ježka.

»Ti, mali ježek, kaj delaš tukaj sam? Kje imaš starše?« ga je vprašal.

Ježek zahlipa: »Lisica jih je pojedla!«

Dobri mož z veliko roko prime ježka ter ga nežno spusti v svojo culo in nadaljuje pot.

Ko tako nadaljuje pot z ježkom, sredi jase zagleda zajčka s poško-

dovano nogo.

»Dober dan, zajček! Zakaj si tako žalosten?« ga vpraša.

»Močno me boli noga,« mu ta odvrne.

Dobri mož zajčku nežno povije nogo, da lahko spet skaklja.

Dobri mož, ježek in zajček so nadaljevali pot.

Dobri mož zagleda konja, kako se žalosten pase na travniku. Previdno stopi do njega ter ga vpraša, kje ima preostalo čredo.

»Postal sem star in čreda me je zapustila zaradi tega. Osamljen sem in žalosten.«

Dobri mož smeje povabi konja v svojo družbo.

Zadovoljna družčina nadaljuje pot ter nenadoma pred seboj zagleda kaplje krvi ter nedaleč od njih ranjeno srno, ki je krvavela iz hrbta.

Dobri mož potolaži srno in ji s srobotom ter velikim listjem povije rano.

Srna se dobremu možu zahvali za pomoč, on pa jo povabi v svojo družbo.

Bili so že globoko v gozdu in dobri mož si je zamislil, da bi postavil majhno kočico zase in za živali.

Prispeli so do manjše reke, v kateri so zagledali bobre pri svojem delu.

Kraj ob reki je bil možu všeč, da je tam sklenil postaviti svoje bivališče. Za pomoč pri podiranju dreves je poprosil bobre.

Kot bi mignil, je imel dovolj posekanega lesa za postavljanje kočice. S pomočjo vseh živali je dobremu možu v zelo kratkem času uspelo zgraditi novo bivališče.

Sredi gozda je bilo slišati veselo rajanje. Dobri mož in živali so proslavili otvoritev svojega prvega doma.

Ježek je medtem že zrasel, zajčku se je pozdravila noga, srni se je zacelila rana na hrbtu, divji konj pa je žarel od veselja, dobremu možu pa se je izpolnila največja želja, da ima ob sebi toliko živalskih prijateljev, ki jih med ljudmi ni nikoli našel.

Dejan Košak, 6. a

POGUMNI JANEZ

Pred davnimi časi sta v neki deželi živela prijazna žena in mož, ki pa na žalost nista mogla imeti otrok. Vsak dan sta hodila k maši in prosila Boga, da bi lahko imela otroke.

Ko sta se nekega večera odpravljala spat, je kar naenkrat ženo nekaj močno zbolelo v trebuhu. Prijela se je za trebuh in v njem začutila otroka.

Nato je to veselo novico povedala možu in začela sta se veseliti. Veselila sta se, dokler nista oba postala utrujena. Nato pa sta šla kmalu spat.

Naslednje jutro je bilo za oba najlepše doslej. Še preden sta pozajtrkovala, sta se odpravila v cerkev, da bi se zahvalila Bogu.

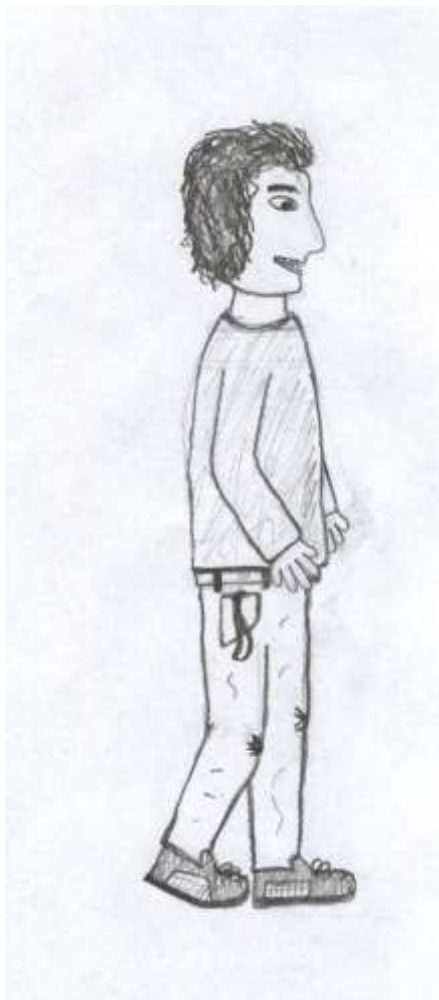
Čez nekaj mesecev pa je žena rodila sina. Spet sta bila vesela in še enkrat sta se šla zahvalit Bogu. Svojemu sinu edincu sta dala ime Janez.

Deček je pridno rasel, ko pa je imel štiri leta, je oče oslabel.

Mati in Janez sta zanj skrbela po svojih najboljših močeh, ampak oče je čez nekaj dni vseeno umrl.

Mati je jokala, Janez pa tudi, čeprav še ni vedel, zakaj.

Čez dva dni je bil pogreb, na katerega je prišlo veliko ljudi,

ker je bil oče dober do vseh, ki jih je poznal.

Ker je bil Janez krepak in močan, se je pri dvanajstem letu odločil, da bo šel v širni svet služiti denar. Preden pa je odšel, se je z ostalimi vaščani dogovoril, da bodo skrbeli za njegovo mater.

In tako se je materin edini sin odpravil v svet.

Hodil je iz dežele v deželo, a nikjer ga niso hoteli.

Nekega dne pa je Janez ves izmučen prišel v deželo, kjer je bila velika palača. Čez nekaj časa je vstopil, tam pa so ga lepo srejeli in posadili pred kralja. Ta ga je izprašal, kaj hoče.

Janeza je zanimalo, ali bi pri njem lahko dobil kakšno službo.

Kralj je nekaj časa premišljeval, nato pa mu rekel, da ima zanj neko boljšo nalogo.

Janez je vprašal, kakšna je ta naloga. Kralj mu je odvrnil, da se mora povzpeti na goro za bližnjim gradom.

Deček ga je vprašal, kaj je na tej gori. Kralj mu je pojasnil, da je na omenjeni gori grad, v katerem živi čarovnica. Povedal mu je tudi, da je ta čarovnica preklela njegovo edino hčerko.

»Kaj moram narediti?« je vprašal Janez.

»Pojdi na to goro in ubij čarov-

nico,« mu je odvrnil kralj.

»Kaj pa dobim v zameno?« je pripomnil Janez.

Kralj je nekaj časa premišljeval, nato pa mu dejal: »Če ubiješ čarovnico, ti dam za svojo ženo mojo edinko in za večne čase boš lahko živel v tej palači.«

Janez se je s tem strinjal.

Tako se je deček odpravil na goro. Začel je hoditi, a je zelo drselo. Zato je šel k čevljarju in mu naročil, naj mu naredi najboljše škornje, kar jih zna narediti.

Ta mu jih je naredil.

Potem se je Janez spomnil, da nima orožja, s katerim bi bil ubil čarovnico. Zato je odšel h kovaču, da mu naredi meč. To

mu je kovač tudi naredil.

Tako se je Janez z novimi škornji in mečem odpravil na goro. Priti na strmo goro je bilo najtežje delo, zapovrh pa je bila pot še spolzka.

Ko je prišel že skoraj do polovice poti, mu je spodrsnilo in je že padal proti tlom. Nekaj časa je padal, nato pa se je ujel na kamen. Z rokami se je povzpел nanj, da je lahko nadaljeval svojo pot.

Kmalu je prišel do več kot polovice svoje poti in pot je postala bolj položna.

Od tedaj naprej je pričel razmišljati, kako bo ubil čarovnico.

Med tem dolgim razmišljanjem je prišel pred vrata gradu. Čez nekaj časa je vstopil, vse je bilo temno in tiho. Malo se je razgledal, nato pa opazil stopnice, po katerih se je nato povzpел. Izvlekel je svoj

meč in potihoma odprl vrata.

Ko je vstopil, je videl čarovnico, ki je pripravljala napoj. Tiho se je priplazil do nje in jo ubil. Ko je čarovnica bila mrtva, se je kar naenkrat nebo nad gradom razjasnilo in grad je obsijalo sonce.

Janez se je odpravil nazaj v palačo h kralju.

Čez nekaj časa je Janez prišel do kralja. Ta ga je vprašal, če je opravil svojo nalogo. Janez je pritrdil.

Nekaj časa sta se v tišini gledala, kmalu pa je kralj odšel po hčerko.

Ko je Janez zagledal kraljevo hčerko, se je vanjo takoj zaljubil. Kralj ju je predstavil, čez nekaj časa pa vprašal, kdaj bo poroka.

Janez se je spomnil, da je njegova mati čisto v drugi deželi. To je povedal kralju in slednji je naročil svojim služabnikom, naj se odpravijo po Janezovo mater. Fant se je s tem seveda strinjal.

Ko sta se Janez in mati srečala, je zavladalo nepopisno veselje.

Po poroki pa sta Janez in kraljeva hči živela srečno do konca svojih dni.

Martin Meglič, 6. a

POŽREŠNI LONEC

Babica se je odločila, da bo skuhala juho. S police je vzela največji lonec, ga postavila na štedilnik ter pričela kuhati juho.

Kuhala je in kuhala. Nato se je obrnila in iz omare vzela sol in ko se je spet obrnila, da bi solila juho, je našla le prazen lonec, na katerem je bil naslihan obraz in videti je bilo, kot da se obližuje po strašansko dobri jedi.

Babica si je govorila, da je bil vse skupaj le privid, ki je prav-

zaprav posledica njene starosti.

Tako je še enkrat pričela kuhati juho in spet se je zgodilo enako kot prvič.

Babica je začudena pomolila glavo v lonec, ta pa ji je odgovoril: »Ne glej vame, ker če boš, te bom pojedel tako kot juho!«

Babica se je prestrašena odmaknila od lonca, nato pa je zaslišala isti glas: »Pazi, rignil bom!«

In res. Lonec je glasno rignil.

Babica pa se je domislila neče-

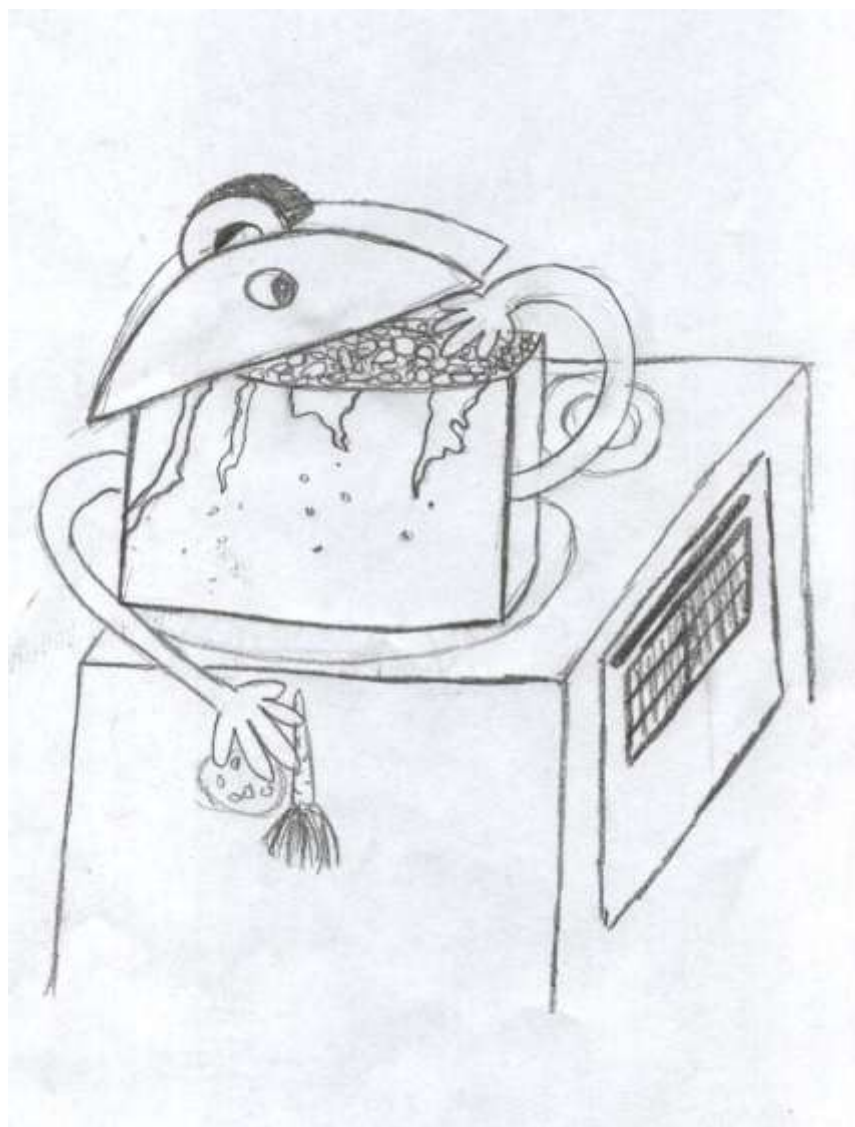
sa krasnega. Vzela je lonec in ga odnesla na smetišče.

Tako je lonec pojedel vse smeti in naš planet je bil spet čist.

Vendar, pomislite, kaj bi se zgodilo, če bi lonec pojedel preveč?!

Razpočil bi se in naš planet bi bil spet onesnažen, toda na srečo se to ni zgodilo.

Tjaša Pirnar, 6. c

PRINCESKA MARIJA JE ŽALOSTNA

Nekoč davno, davno nazaj, je za dvesto triinštiridesetimi gorami in sto petdesetimi vodami živel a lepa princeska po imenu Marija. Vedno se je smejala in se sprehajala po svojih gromozanskih vrtovih. Najbolj od vsega pa ji je bila v vrtu všeč fontana. Kraljica Zalka jo je morala kar nekajkrat izvleči iz vode, ker je Marija vsakič znova lezla v fontano. Ko je bila majhna, se je v njej kar kopala s svojo igračko banananasom (banana + ananas). Sigurno vas zanima, zakaj in lahko vam povem, vendar brez smejanja - všeč ji je bila, ker bi banananas moral biti rumen, bil pa je rdeč.

No, nekega dne pa je ležala med rožami - porednica - in začelo se ji je kolcati, zato je stekla k fontani, da bi

popila malo vode. Nehalo se ji je kolcati, a se je spomnila, da je pozabila banananas nekje med rožami. Prestrašila se je, da bo izginil in takoj stekla k njemu. A je imela zelo kratek spomin in se ni spomnila, med katerimi rožami je bil. Na žalost pa so bile vse rože rdeče, tako kot banananas.

Marija je tekala sem ter tja in mrzlično iskala svojo igračo, a je ni bilo nikjer. Princeska se je počutila grozno. Banananas jo je izneveril, ker je ni čakal tam, kjer ga je pustila, ona pa mu je zaupala samo zato, ker še nikoli prej ni zbežal. Kako je bila tako naivna, da je zaupala igrački?

Usedla se je na rob fontane in otožno opazovala vrtove. Nikoli jih še ni tako zelo sovražila kot tisti dan. Vedela je, da bo naslednje leto posadila rumene rože, ker banananas nikakor ni mogel biti rumen. »Kje bi lahko bil? Kam bi sploh lahko šel? Kaj mu ni bilo pri meni najlepše in najboljše? Nikoli namreč ni imel nič proti, pa sem mu lepo rekla, da pove, če mu kaj ni všeč. Torej mu je bilo vse všeč.«

Zavzdihnila je in naslonila glavo na roko. Kako dolgočasno je bilo brez njega. Vse je bilo tako pusto, grozno. Samo rože, rože in še več rož, pa fontana in majhna hiška v kotu, pa grmički in grad.

Vse drugo pa prazno - sama zelena trava. Nikogar, s komer bi se igrala, razen psa, petih konjev in žabe. Potem so tu še njena sestra in brat ter starši, pa dolgočasna služkinja in pravljíčarka - skratka, nihče.

Ko je bil pa on tu, je bilo vse v najlepšem redu. Povsod so bile te prelepe rože, rože in še več prelepih rož. Velika fontana z bistro vodo iz najčistejšega jezera, hiška v kotu, pa prisrčni grmički okrogle oblike in ogromen prečudoviti grad. Tisti mali delčki, ki še ostanejo, pa tako lepi in poraščeni s prelepo bujno travo. Lahko se je igrala s psom, enim izmed petih plemenitih konjev in žabjim kraljem.

Potem sta tu bila njena zabavna sestra in brat, prijazni starši ter seveda zabavna in vedno nasmejana služkinja, pa pravljíčarka, ki je imela vedno kako novo pravljico. Vse je bilo barvno, zdaj pa je vse zeleno ali modro, pa rumeno, razen banananas. On je bil še vedno rdeč.

Sklonila je glavo in pogledala nekam med rože. V bližini je zakrakala vrana. Marija se je obrnila in s pogledom ujela vrano, ki se ji je vse bolj približevala. Priletela je do nje in pristala v njenem naročju. Na nogi je imela pripet majhen listek. Skušala ga je odpeti, a ni mogla odvezati vozla.

»Čakaj malo,« je rekla vra-

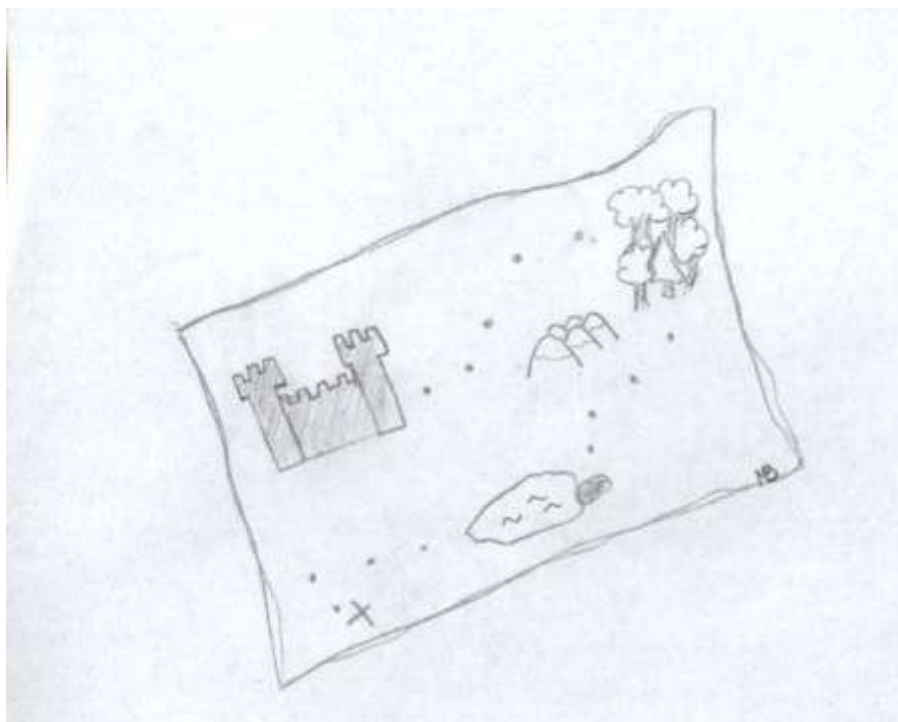
2. številka

ni in jo nežno prijela ter jo obrnila na glavo.

Zakrakala je. Marija ni mogla odvezati vrvice. Odločila se je, da bo raje samo izvlekla pergament. Prijela ga je in z njim mahala levo-desno.

Uspelo ji ga je izvleči in vrana je padla s hrbtom navzdol na tla. Ponovno je zakrakala in se postavila na noge.

»Aaaa, nekdo je ukradel banananas!« je zavpila, ko je prebrala: »Imam banananas! Če ga hočeš, sledi načrtu in kmalu ga boš dobila.«

Pod besedilom je bil pravi zemljevid z označeno potjo. Marija se je nasmehnila. Oboževala je iskanje zaklada! Banananas pa je bil zanjo pravi zaklad.

»Miiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!« je zavpila služkinja. »Kosiloooooooo!« Marija je zavila z očmi. Že milijon dvesto petdeset tisoč sedemsto štirinosemdeset-krat ji je rekla, da je ne kliče Mici, ker to sovraži skoraj tako zelo, kot če ji nekdo reče, da je blond. »Ja, že prihajam,« je rekla.

Potem bo odšla in se do večerje vrnila z banananasom. Nihče ne bo vedel, da je sploh bila kje, ker bo tako hitro nazaj. Na obrazu ji je spet zaigral nasmeh. »To bo še zabavno,« si je rekla in stekla v grad.

Za mizo so bili že vsi in videti je bilo, da jo že kar nekaj časa čakajo.

»Dober tek,« so rekli vsi v en glas in začeli jesti. Čeprav jo je kraljica vedno učila, da se ne govori s polnimi usti, je Mici, oprostite, Marija, vprašala: »Mami, ali so vsi konji že dobili

svoj obrok hrane?»

»Ja, Marija.«

»A so vsi spočiti?»

»Ja, Marija. Vsi razen Foxy, danes je bila na lovu z očetom.«

»Ampak, saj oči nikoli ne ulovi lisice, ker je rekel, da se mu smilijo.«

»Vem, ampak noče, da bi ljudje to izvedeli, zato se samo dela, da jih lovi,« je zašepetala, da je kralj ne bi slišal.

»Ahaaaaaaaaaaaaaaaaaa, v redu. Torej so vsi, razen Foxy, spočiti?»

»Ja, Mici.«

»Marija!«

»Marija,« se je popravila kraljica in končno je mala princeska nehala govoriti.

Vsi so se čudili, zakaj so jo tako zelo zanimali konji, a saj so vsi vedeli, da je rada razpravljala o nenavadnih rečeh.

Pojedli so kosilo in kot vedno je Marija stekla ven k fontani in banananasu, le da tistega dne ni stekla k fontani in ni imela svojega banananasu.

Tokrat je stekla k hlevom oz.

kar vanje. Na hitro je s pogledom preletela konje in izločila Foxy. Najbolj primeren za njeno potovanje je bil Alkar, ker je bil zelo vzdržljiv in velik. Skrtačila ga je in ga osedlala, nato pa se je pred hlevom s pomočjo pručke povzpela na vrančev hrbet. Spodbodla ga je v galop.

Imela je srečo, da je Alkar poslušal samo njo. On je bil namreč zelo nežen in občutljiv konj, ki se je v trenutku užalil, če si mu rekel kaj grdega, kot na primer »lenoba«, ali če si ga kdaj udaril z bičem. Marija pa je bila do njega seveda) zelo prijazna.

Sledila je zemljevidu in se odpravila po gozdu. Skrita pogledom je upočasnila konja in nadaljevala v lahkem kasu.

Alkar je bil odličen v tem, za razliko od drugih konj, ki so bili boljši v galopu.

Pot je kar dolgo vodila po gozdni potki, ki jo je Marija dobro poznala. Potem pa je

ob zrušenem drevesu morala reke in jo tam prečkala.

zaviti desno. Ježa je bila Vranec je bil že naučen na to, tokrat kar zahtevna, ker je bil ker ga je kralj včasih – torej, gozd poln dreves s štrlečimi dokler mu ni rekel »lenoba« – vejami in koreninami, ki so gledale iz tal. Zaradi varnosti je medtem ko je »lovil« lisice. jezdila v koraku.

Črta na zemljevidu je zavila sta prišla na vrsto še Razrušeni levo – proti reki. V galopu je gozd in Zaobljeni hrib. Prvi je bil prečkala travnik in se zavila v seveda gozd, ki je svoje ime dobil ogrinjalo, ki ga je oblekla, da zato, ker je bilo v njem skoraj je nihče ne bi prepoznal pod vsako drevo posekano, zrušeno ali črno kapuco. Alkarja bi morda vsaj nekoliko polomljeno, hkrati poznali, a ne, ko je tekel tako pa je bilo v njem veliko manjših hitro. skal.

Zdaj bi morala prečkati most, Alkar je bil nekoliko slabši v pre-a je bil daleč, njej pa se je skakovanju ovir, a je menila, da mudilo po banananas. Prišla je bosta že nekako prišla čez.

do najbolj plitvega predela Nekaj časa sta spet potovala po

kamniti cesti, potem sta pa spet prišla na neizhojeno pot. Tedaj je bilo na vrsti skakanje. Najprej sta morala skočiti čez nekaj zaporednih dreves in štorov.

Hop, hop, hop, tras! Zadnje ovire Alkar ni uspel preskočiti. Prestrašil se je, da bo pomendral Marijo, a se je uspel nekako ujeti z dvema nogama in ji dati čas, da skoči z njega. Mariji je to uspelo, a je vseeno padla na tla in si strgala nove hlače.

»*Služkinja bo spet jezna,*« je pomislila, čeprav se slednja ni nikoli jezila. Imela je majhno rano na kolenu, a je zelo dobro prenašala bolečino, zato ni jokala.

Alkar se je pobral in sramežljivo strmel v tla. Pričakoval je, da se mu bo Marija zdaj posmehovala, kajti bil je zelo ogromen konj in moral bi znati dobro skakati. Ta pa je namesto tega rekla: »Daj no, Alkar! Saj te ni treba biti sram, ker ti je šlo zelo dobro. Si sploh videl, kako lepo si preskočil prve tri hlode? Moral bi biti ponosen nase. Pridi, zdaj bova pa šla peš. Mislim, jaz bom šla peš, ti si tako ali tako že šel peš.«

Alkar je kar poskočil od sreče in nič več ga ni bilo sram; naravnost obratno! Ponosno je stopal in se stiskal ob Marijo.

Kmalu pa se je pred njimi prikazala še ena ovira – kamen. Oba sta vedela, da se bo na ostri skali lahko poškodoval, če je ne bo uspel preskočiti. Ustavil se je in prestrašeno pogledal oviro.

»Saj boš zmogel, Alkar! Saj si najboljši preskakovalni konj!« ga je hvalila princeska, čeprav ni bil. Bil je peti od petih konjev, ki so jih imeli. »Jaz na primer ne bi nikoli mogla preskočiti vseh tistih ovir, ki si jih ti preskočil.«

2. številka

Vranec se je razveselil in skočil. Pristal je na kopitih, kar je bilo odlično. Marija ga ni mogla nehati hvaliti. Zdaj se je Alkar počutil kot zmagovalec na svetovnem konjeniškem tekmovanju v skakanju. Ponosno je držal glavo v zraku in naslednje ovire je preskočil brez problema.

Ko sta prečkala Razrušeni gozd, je bil na vrsti Zaobljeni hrib. Ta je ime dobil po svoji obliki, ker je imel zaobljen vrh, za razliko od vseh drugih hribov v kraljestvu, ki so bili špičasti. Navzgor sta šla počasi, ker je bilo skoraj navpično in zelo naporno. Na vrhu sta se zato ustavila in si za trenutek oddahnili.

Marija je pogledala na zemljevid; bila sta že pri koncu. Samo še navzdol po hribu in potem še malo levo in desno po ravnini.

Povzpela se je na konja, ki se je ulegel, da je lahko prišla nanj. Skupaj sta zagalopirala po hribu navzdol. S takšno hitrostjo pa sta nato prišla še vse do Puhaste ravnine. Že iz daljave sta opazila rdečo zastavo. Ustavila sta se ob njej.

Princeska je prebrala naslednje navodilo:

*Mami privabi solze na lica,
in v jok spravi neustrašnega strica,
pa ni nesreča niti krivica,
ampak sloveča kuharska kraljica.*

»Hmm ... morda pokopališče? Ne, to je nesreča. Ampak ... kuharska kraljica ... Seveda, to je čebula! Torej moramo iti k čebulnim vrtovom!« Odgalopirala sta do vrtov, ki so bili le nekaj sto metrov stran. Ravno prav, da se jih

od zastavice ni videlo. Ampak na tam je bila še ena zastavica, tokrat zelena in spet je bil na njej listek, uganka:

*Manjša je, če kaj dam zraven,
večja je, če kaj proč vzamem.*

»Luknja!« je takoj uganila Marija, ker se je spomnila velike luknje ob majhnem jezercu. Spet je spodbodla konja in trenutek zatem sta bila že pri jezeru. V veliki luknji je bila rumena zastava z novim listkom. Na njem je pisalo:

*Če zemlja s kljukico se speče,
se lahko da v usta,
lepo pohrusta.*

No, kako se temu reče?

Marija se je spomnila na pekarno in takoj odšla tja. Tam so pekli žemlje in takoj je ugotovila, da je na pravem mestu. Uganke so se ji že počasi zdele dolgočasne. Prebrala je naslednji listek na modri zastavi:

*Svetleč kovanec,
v svetlo noč sije,
včasih je krajec,
včasih se skrije.*

»Luna, saj to je logično! Ampak, kaj naj bi to pomenilo? Da moram čakati do noči? - Ne, to je dolgčas, nekaj drugega mora biti. Oh, seveda, kako sem neumna! Jezero modre lune.« To je bilo kar daleč od pekarnе, zato princeska ni izgubljala

časa. Imela je srečo, da je poznala pot, ker je Alkar ni. Počasi sta tako v kasu prispela do cilja. Do takrat pa se je že začelo temniti.

Gladina jezera je bila tako mirna in gladka, da je bila Marija prepričana, da je to tanka plast ledu, vendar pletli vsekakor ni ledu. Tako je bila sigurna, da to ni led. Spet zastavica - tokrat bela. Marija je zavila z očmi: »To je že dolgčas.« Prebrala je sporočilce:

*Jasa vzhodna cveti rumeno,
nekaj v travi je zeleno,
na nebu modri so oblaki,
rdeči pa zahodni orjaki.*

*Legenda je ključna,
tretja barva pa mučna.*

Marija je seveda poznala legendo o jezeru Modre lune. Govorila je namreč o kralju, ki je stal na veliki skali in opazoval jezero. V njem je prvič videl modro luno, zato ga je tako poimenoval.

Ker je bila princeska zelo pametna, je takoj ugotovila, da mora iti na to skalo. Povzpela se je nanjo in pogledala proti severu, ki je bil ravno pred njo. Ugotovila je, da mora uganiti barvo tretje zastavice in oditi na sever, jug, zahod ali vzhod (odvisno od tega, kje se nahaja ta barva).

»Čakaj, najprej je bila rdeča, pa zelena, potem rumena in na koncu modra. Torej moram iti na vzhod. To je desno.« Vprašanje je bilo le še, koliko

v desno.

Skušala se je spomniti, a ji nika-
kor ni šlo. Skomignila je z rameni
in odjezdila na vzhod. Morda pa
ima nekaj opraviti z legendo in
je bila skala le naključje.

Marija se je spomnila legende do
potankosti, a nikjer ni govorila o
dolžinah.

Michael Metris je prišel k jeze-
ru in ...

»O, ho, ho,« se je zasmejala
princeska, ko je ugotovila (do
tega je minilo kar nekaj časa,
tako da je Alkar že na pol zas-
pal).

»Ha, ha, ha! Oh, Alkar, pa to je
logično! Michael Metris! Vedno
se je podpisoval M - Metris.
Razumeš, M - Metris! Latinsko -
1000 metrov! Pomembno je nje-
govo ime!«

Marija je bila presrečna, ko je
razkrila uganko in vedela je, da
je banananas tako rekoč že
njen. Zdaj jo je čakala le še
1000-metrška ali 1-kilometrška
pot do njega. Ampak tako kot

list enkrat
oveni in dež
poneha, se je
tudi pot kon-
čala. Še pred
tem pa je opa-
zila dim, ki je
moral priti od
ognja. Pohitela
je in skočila s
konja.

Ob ognju je
sedel deček in
na obrazu mu
je zaigral nas-
mešek, ko jo je
videl.

»Kje je bana-
nanas?!« je
strogo vprašala
Marija, ne da

bi pomislila, da je morda narobe
razumela uganko ali zamešala bar-
vo.

»Saj ga boš dobila, samo ne še.
Najprej bi te rad spoznal, ker...
ker sem te zato pripeljal tukaj,«
je deček rekel in sklonil glavo.
Princeska je že na prvi pogled
opazila, da je bil reven in ne bogat
kot ona.

»Vse to samo, da bi me spoznal?!
Zakaj nisi samo prišel?!« je zani-
malo Marijo.

»Ker sem se bal, da me ne boš
marala.«

»A, če pa ukradeš banananas, pa
te bom imela rada?!« je rezko
rekla.

Prikimal je: »Moja mati je vedno
govorila, da ko je največji zaklad,
ki ga lahko dobiš, neka oseba, to
pomeni da jo ljubiš.«

Marija je za trenutek ostala tiho
in opazovala dečka. Bila je že
tema, a ga je dobro videla. Plamen
mu je nežno božal obraz in dajal
njegovim očem nek poseben sijaj.

Potem pa je rekla: »In ti si bil
moj največji zaklad.«

Deček si je oddahnil, ko je
videl, da ni bilo mišljeno kot
vprašanje.

Nato sta se še dolgo pogovar-
jala. Princeska Marija je tis-
tega dne dobila novega prija-
telja, prav tako pa deček -
Kalle - prijateljico.

Hitro se je vrnila domov in
uspela priti še pred večerjo,
zato nihče ni niti opazil, da je
manjkala.

Ker se nista mogla srečevati
(zato, ker je bila ona princesa,
on pa ne princ), sta prirejala
skrivne sestanke in Marija je
opazila, da pravzaprav ni iska-
la banananas, ampak je samo
hotela, da bi se nekdo ukvarjal
z njo, Kalle pa je bil ravno
pravi za to.

Tako je bila princeska Marija
spet srečna!

Maja Bošnjaković, 8. a

Eli Valič, 4. b

2. številka

EINE REISE VON ZWEI
ZAUBERINNEN

Es lebten einmal zwei Zauberinnen. Sie hießen Katarina und Pia und waren 13 Jahre alt. Sie wohnten in Deutschland. Sie hatten aber einen großen Wunsch - in die Welt zu reisen. Sie verzauberten sich nach Brasilien. Dort gingen sie auf den Strand und suchten den »Zauberstab« um älter zu werden. Der »Zauberstab« war

so sehr stark, dass auf einmal das Jahr 3012 war.

Im Jahr 3012 gibt es keine Sonne, man lebt in Dunkelheit, es gibt keine Pflanzen, keine Tiere. Die Leute sind kleine Roboter. Dieses Leben im Jahr 3012 ist sehr traurig, das den beiden Zauberinnen nicht gefällt. Sie wollen zurück ins Jahr 2012, aber sie haben keine Macht und bitten deswegen die kleinen Roboter um die Hilfe. Die Roboter helfen den Zauberinnen den

»Zauberstab« zu suchen.

Auf einmal fanden sie goldenen Schatz mit *Zauberstaub*.

Dieser »*Magicstaub*« brachte die zwei Zauberinnen zurück ins Jahr 2012, wo das Leben viel schöner ist und sie waren sehr zufrieden und glücklich, weil sie zurück nach Deutschland zu den Eltern gehen konnten.

**Katarina Jožič und Pia
Jakše, 8. V. G.**

POTOVANJE DVEH ČAROVNIC

Nekoč sta živeli dve čarovnici. Ime jima je bilo Katarina in Pia. Bili sta stari 13 let. Imeli sta veliko željo - potovati po svetu.

Nekega dne sta se začarali v Brazilijo, kjer sta se odpravili na plažo in iskali čarobno palico, s katero bi se obe postarali. Čarobna palica je bila tako zelo močna, da je bilo naenkrat leto 3012.

V letu 3012 pa ni sonca, živi se v

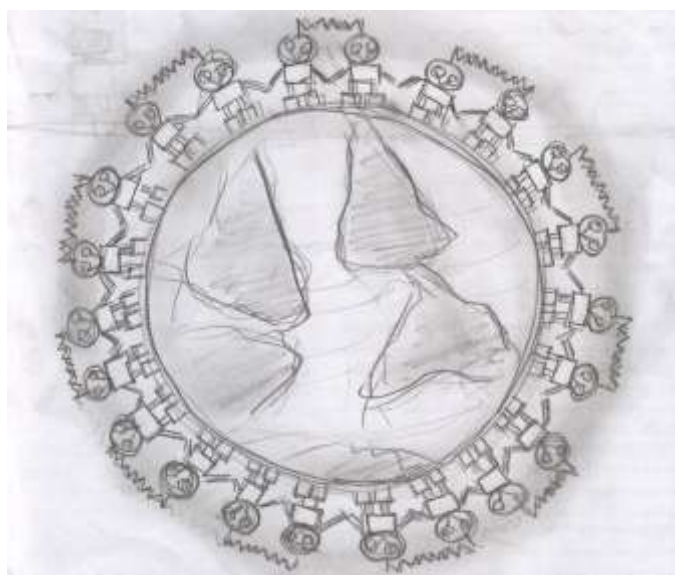
temi, ni rastlin in živali. Ljudje so le majhni roboti. Življenje v tem letu je zelo žalostno in jima ni všeč. Obe čarovnici si želita nazaj v leto 2012.

Ker sta brez moči, prosita majhne robote za pomoč. Roboti so jima priskočili na pomoč pri iskanju čarobnega prahu in naenkrat so našli zlato skrinjo s čarobnim prahom,

ki ju je popeljal nazaj v leto 2012.

Obe sta bili zadovoljni in srečni, ker sta se lahko vrnili k svojim staršem v Nemčijo.

**Katarina Jožič in
Pia Jakše, 8. V. G.**

Katarina Jožič

O ŽIRAFI

Nekoč je živela žirafa, ki je pričakovala mladička. Ta mladiček pa je očeta zelo razveselil. Oče je bil zelo slaven glasbenik.

Nekega dne je žirafa začutila bolečine, zato je hitro poklicala zdravnika Kenguruja. Ta je kmalu prišel in jo pregledal. Ko je prispel njen mož, ji je povedal za zelo dobrega glasbenika. Zaigral ji je njeno najlepšo pesem. Zelo ji je bila všeč.

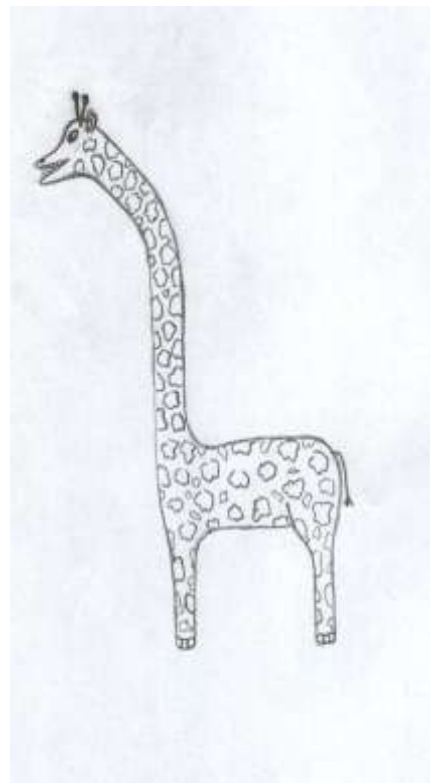
Odšla sta spat, a kmalu jo je peljal v bolnišnico zdravnika Kenguruja, saj je imela močne

bolečine. Eno uro sta čakala v bolniški sobi in rodil se je mladiček. Hitro je poklical zdravnika, a bil je prepozen. Na svet je privekal zelo lep mladiček, ki sta mu dala ime Oskar. Bila sta zelo vesela, saj sta dobila sina.

Kmalu so odšli domov. Oskar je bil star eno leto, ko se je mami žirafi zdel čuden. Bil ji je malo podoben. Bil je zelo majhen in imel je majhen vrat. Peljali so ga k zdravniku, z njim je bilo vse v redu. Imeli so zabavo in na tej zabavi je igral njegov oče.

Bili so zelo srečni in oče je imel kup zlata (denarja.)

Tinkara Žgajnar, 6. d

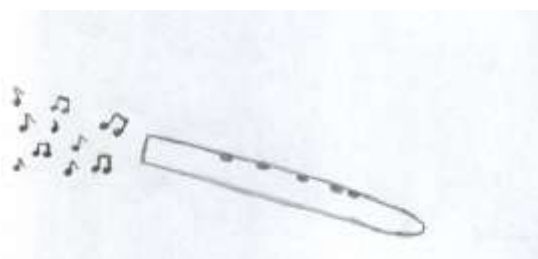
ČAROBNA PIŠČAL

V neki vasici sta bila gospod in gospa, ki sta živela v majhni hišici ob gozdu. Imela sta sedem otrok.

Vsak od otrok je znal igrati drug inštrument. Prvi je dobro igral klavir, drugi trobento, tretji flavto, četrti violino, peti harmoniko, šesti paličice, le sedmi otrok, Jakec po imenu, ni znal igrati nobenega inštrumenta.

Tako se je dogajalo, da so otroci vsak dan pridno vadili inštrumente in hodili v glasbeno šolo, le Jakec je vedno znova in znova ostajal doma pri starših. Mama in oče sta mu nosila vse mogoče stvari, da bi ga razveselila, a nista opazila, da si njun sinko le želi igrati na inštrument.

Nekega dne, ko je bil fantiček sam doma, je k njemu prišla dobra vila. Njo je lahko videl samo on, saj je imel le on ta dar.

Vila mu je povedala, da prihaja iz daljne dežele, ki je za tremi gorami in tremi morji. Jakec ji je povedal, kaj ga teži in vila mu je povedala, da mora, če hoče vedeti, kakšen dar ima on, poiskati rožo, ki ima cvet v vseh barvah mavrice. Ta roža je rastle v temnem gozdu zraven vasi.

Jakec se je odločil, da jo gre iskat. Zjutraj, ko sta starša peljala otroke v glasbeno šolo, je pograbil culo, vanjo dal malo kruha in vode, se oblekel in odšel na pot. Prispel je do gozda, a je bilo tam tako temno, da Jakec ni videl niti prsta pred seboj. Skoraj je že obupal, saj ni videl niti, kam gre, ko je v daljavi zagledal žarečo stvar. Približal se ji je in videl, da je to čarobna roža, ki je imela

cvet v vseh barvah mavrice. Odtrgal jo je in roža mu je kazala pot domov.

Ko se je zjutraj zbudil, je vzel rožo v roke in jo stisnil močno k sebi. Cvetlica se je spremenila v zlato piščal, ki je žarela, kot bi bila sonce. Jakec ni mogel verjeti svojim očem. Zaigral je na prečudovito piščal in igrala je tako lepo, da jo je fantič igral še ves dan in še dolgo v noč.

Tako je le odkril, kakšen prečudovit dar ima in vsi so bili srečni do konca svojih dni.

Danijela Slana, 6. d

2. številka

MALA HIŠICA

Bila je mala hišica. Stala je na zeleni travi. Mimo nje je tekel potoček. V potočku so bile živalice. Sonček je dajal toploto in se smehljajal. Nad hišico je bil veseli oblaček, ki je zalival

travico in v potoček nalival vodo. Hišica je bila vesela, ker je stala v naravi. Okrog nje ni bilo nobenega hrupa, le vetrček je pihljajal.

Luka Groznik, 1. razred V. G.

NAPAD NA TROJO

Nekoč je stal zelo lep grad v Troji.

Nekega dne je začel zvoniti vodni zvonec. Zvonil je vsako jutro, da so se meščani zbudili. Bil je last vodnega kralja, ki je živel na gradu.

Zvonec še ni utihnil, ko se je prikazala troglava pošast. Vitezi so takoj oblekli oklepe, vzeli kvadratne ščite, dolge sulice, da bi zaščitili mesto. Na znak kralja so v pošast

vrgli sulice. Pošast je zarjovela, iz ene glave je bruhnil ogenj, iz druge okostnjaki in iz tretje kačin strup. Okostnjaki so bili živi in so napadli viteze. Kralj je bil tehnik in je izumil laserje. Vitezi so to skrivno orožje izvlekli izpod ščitov in z laserji pokosili okostnjake in eno glavo. Vodni kralj je zvonec, ki ni bil navadni zvonec, usmeril v troglavo pošast. Zvonec, ki je bruhal ogromne količine vode, je pogasil

glavo, ki je bruhala ogenj. Tretjo glavo so vitezi prebodli s sulicami. Pošast je z eno glavo, iz katere se je valil dim, zbežala v morje in se zgrudila na tla.

Trojanci so bili zelo veseli in so praznovali tri dni.

Vid Simonič, 1. razred V. G.

JEDRSKA ELEKTRARNA POČI — NAGRAJENA PRAVLJICA

Nekoč je bila jedrska elektrarna. Še zmeraj je. Hudobnež je prišel in vanjo podtaknil razstrelivo. Elektrarno je razneslo in so zgradili novo.

Potem je prišel še en hudobnež in nanjo spet podrl drevo, še razbilo jo je. Potem je spet počila. Zgodilo se je, da so spet zgradili novo in spet je prišel hudobnež in jo preveč butal in jo je spet razneslo. In so jo spet zgradili. Noter je zabil raketo in jo je spet razneslo. Spet so zgradili novo.

Potem je znova prišel hudobnež in je zamašil jez za hladil-

no tekočino. Naslednji hudobnež je, ko ni bilo kontrolorjev v sobi, pritisnil napačni gumb in jo je razneslo. Zgradili so novo elektrarno.

Seveda je spet prišel hudobnež in v elektrarno pihnil preveč vetra in je eksplodirala. To je bil močan veter. Spet so jo zgradili, ker jo rabijo za službo in za elektriko.

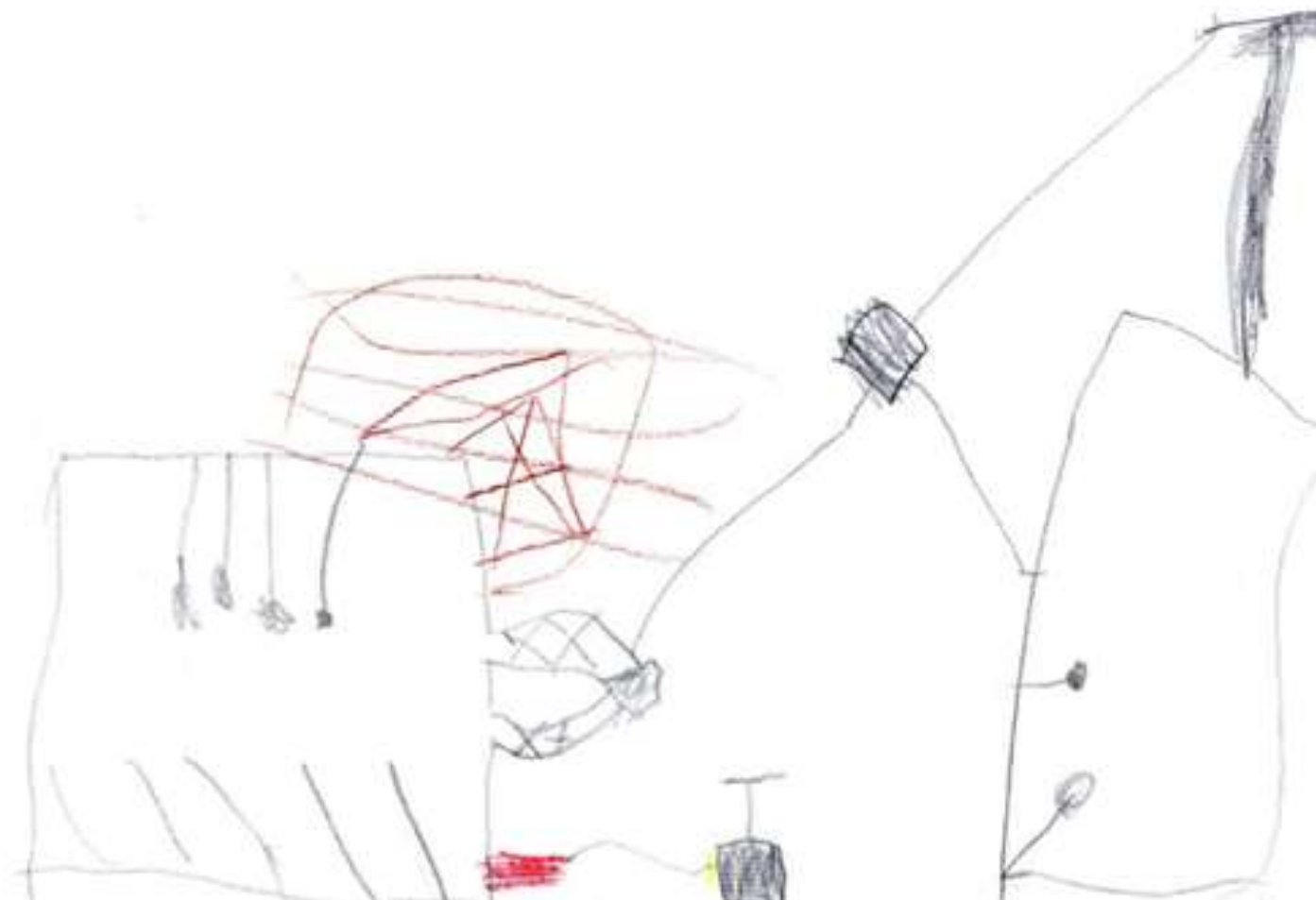
In potem je prišel hudobnež. On je bil vztrajen. Butal jo je z oljčnimi vejami in elektrarna se je podrla. Zgradili so novo. Spet je prišel isti hudobnež. Zadevo je polil s cunamijem in jo je razne-

slo. Spet so zgradili novo. In pride drugi hudobnež in reče: »Me lahko prosim priklopite?« Prejšnji hudobnež in ta hudobnež sta bila sovražnika. In potem je prvi hudobnež prerezal daljnovod, a so ga popravili.

Zdaj je bil prvi hudobnež že tako zaspan, da je rekel: »Ali lahko prosim še mene priklopite?« Rekli so: »Ja.« In vsi so postali prijazni.

Počil je lonec in pravljice je konec.

Anže Kejžar, 1. razred, V. G.

2. številka

SAMOROG, KI SE JE IZGUBIL

Nekega jutra se je prebudil samorog in je šel v gozd. Srečal je kačo in jo vprašal: »Ali si kaj videla mojo mamo?« Kača je rekla: »Ne.« Samorog je šel naprej. Hodil je po gozdu in našel jezero. Tam je plaval labod. Vprašal ga je: »Kje je moja mama?« Labod je poklical gosko. Ona ga je peljala domov, tam pa je njegova mama ravno pripravljala kosilo. Oba sta bila zelo vesela.

Zoja Jevnikar, 1. razred, V. G.

ANA NA IZLETU

Ana gre na izlet. Med potjo se ji pokvari avto. Vzame svoj šotor in se odpravi peš. V daljavi zgleda grad. Odpravi se v

grad. Notri zagleda vilo. Ana pove, kaj se ji je zgodilo. Vila zamahne s paličico in avto spet dela kot nov. Tako se Ana

odpravi do svojih prijateljev in gredo skupaj na taborjenje.

Anja Omahen, 1. razred, V. G.

MAŠČEVANJE JE SLADKO

Živijo, sem Anamarija. Hodim na zelo prestižno šolo v ZDA. Ker je moj oče ugleden ameriški politik, mi je uspelo priti na to šolo.

Stara sem 17 let. Ocene imam odlične, zato me imajo vsi profesorji zelo radi. Zmagala sem že na veliko tekmovanjih, kjer sem dosegla najvišja mesta. Učenje me veseli.

Na šoli je zelo lepo, edina stvar, ki me jezi so: Tinkara, Kristina, Neža in Ariela. To so štiri razvajenke in na mojo veliko žalost hodijo v isti letnik kot jaz. Kar naprej mi nekaj podtikajo. Seveda se učitelji zmeraj zavzamejo zame; imam pač prednost, saj sem hči znanega politika.

Mislim si, da mi zelo zavidajo. Nisem jaz kriva, da si lahko privoščimo drage počitnice in drage avtomobile ter obleke. Včasih sem zelo jezna na ta Kvartet group. Vsak dan se spomnijo nekaj novega, vendar jim nikoli ne uspe. Imam veliko prijateljev in vsi sovražimo te štiri razvajenke.

Nekega dne so mi stol v učilnici matematike namazale s sekundnim lepilom, ker pač nisem pogledala na stol (čeprav to vedno naredim), sem se usedla in moje hlače so se prilepile,

tako da po koncu ure nisem mogla vstati. Seveda jih je profesorica poslala k ravnatelju. Še dobro, da sem imela v omarici rezervne hlače, da sem se lahko preoblekla.

Tistega dne sem bila zelo jezna na Kvartet group (tako jih kličem, ker je lažje, kot pa, če naštejemo vsa štiri imena). Odločila sem se, da naredim načrt, kako jih bom osramotila. Seveda so mi pomagali tudi moji prijatelji. Naslednji teden smo se že zgodaj zjutraj dobili v šoli (moji prijatelji in jaz). Odšli smo v učilnico slovenščine in na njihove stole položili blazine za riganje.

Ko so se moje nasprotnice usedle na stole, smo se vsi začeli smeja-

ti, celo profesorica.

Po koncu ure smo se skrili v stranišče, saj si vsak dan po prvi uri pridejo popraviti frizure. Ker smo bili skriti v kabinah, nas niso opazile.

Kar naenkrat smo odprli vrata kabin in jih zasuli z vodo in toaletnim papirjem, nazadnje pa še s špageti in konfeti.

Bile so čisto mokre, jaz pa sem vzela fotoaparat in posnela nekaj slik, ki sem jih kasneje objavila na internetu. Vsi so se jim smejali. Profesorice so do konca pouka govorile o tem.

Končno sem zmagala, Kvartet group je bil osramočen.

Cela šola se jim je smejala. Od takrat naprej si ne upajo narediti nobene stvari več. Dosegla sem svoj cilj. Bila sem tako srečna. Popoldne sem družini opisala dogodke tekočega dneva in vsi smo se zelo smejali. Imeli smo se super!

Lana Horvat, 8. V. G.

2. številka

TO SEM JAZ

Ime mi je Primož, pišem pa se Kastaneto. Star sem 10 let in imam temno rjave oči in kratke črne lase. Živim v Ivančni Gorici v bloku na Livarski ulici.

Moj delovni dan poteka tako, da zjutraj vstanem ob 15 čez 6, se uredim, pojem zajtrk in grem v šolo, kjer imam 5 ali 4 šolske ure.

Ko pridem domov, naredim nalogo, preberem knjigo in do konca dneva uživam. Spat grem okoli 21.30.

Ob koncu tedna vstanem ob 10.00 ali 9.00, se umijem in ves dan uživam, spat pa grem, kadar koli hočem.

Najbolj od športov me veseli kegljanje. Rad berem knjige

IZ ŠOLSKIH KLOPI

Lov na pošasti, Avantia in stripe Miki miška. Najraje od šolskih predmetov imam športno vzgojo.

S sošolci se razumem, z nekaterimi bolj, z drugimi manj. Moj najboljši prijatelj je fant z imenom Luka, ki živi na Katarini.

V prihodnosti bi rad bil dober učitelj in imel bi dva sina, tri hčerke in ljubečo ženo.

Moja dobra navada je, da rad pomagam, moja slaba navada pa, da se včasih preteparam.

Moji najljubši trenutki so v družbi moje družine.

Želim si, da bi bil najboljši v angleščini nemščini, moja konjička pa sta šah in kegljanje.

Veselijo me igre »žabe in štor-klja« »štirje ukazi« ter »med dvema« in »med štirimi ognji«.

Žalosten sem, ko me izzivajo, najbolj pa sem vesel, kadar dobim domačo žival, jezen pa, ko nimam prav in slabe volje, ko izgubim družinskega člana.

Mislim, da sem zelo poštena oseba.

Primož Kastaneto, 4. b

TO SEM JAZ

Nataša Lukič 4.b

Moje ime je Nataša. Pišem se Lukič in hodim v 4. b razred. Živim v Viru pri Stični.

Moj delovni dan se začne tako, da se najprej uredim in pojem. Potem me starši odpeljejo v šolo.

V šoli sem skoraj celo dopoldne. Tam imam malico in kosilo. Včasih imam kakšne dejavnosti, zato ostanem po kosilu v šoli. Ko se pouk zame konča, odidem domov.

Doma se rada igram, kolesarim, se rolam, grem na sprehod in vadim violino, saj obiskujem glasbeno šolo. Ob ponedeljkih imam učno uro violine, ob torkih pa nauk o glasbi.

Rada sem na računalniku in gledam televizijo. Zelo rada berem in me zato zelo pogosto boli glava. Zelo rada tudi rišem. Moja stena v sobi poka od mojih slik. Za konec tedna rada lenarim in zjutraj dolgo spim.

Obožujem morje, počitnice in nakupovanje. Rada se družim s prijatelji in mlajšo sestrnico Majo, ker je zabavna in smešna.

Glede svoje zunanosti mislim, da nisem prav lepotni fenomen. Sem

srednje lepa. Imam rjave oči in rjave lase. Lase imam kratko postrižene. Nos imam nekako srednje velik in ravnokar se mi je pojavil mozolj.

Žalostna sem, ko kaj ni po moje. Zaradi tega mi mami pravi, da sem trmasta.

Rada imam tudi zgodovino. Zanimajo me vesolje, Titanik in Egipt, piramide ter mumije.

O sebi mislim, da sem včasih tečna, včasih pa prijazna. Zato imam tri najboljše prijateljice.

Komaj čakam, da bom odrasla in ko bom, bom študirala zgodovino.

Nataša Lukič, 4. b

MLADI LITERATI SE PREDSTAVLJAJO ...

METULJI

Trava nežna, polna je zelenja,
vsako sekundo toliko šumenja!
Metuljčki letajo vsepovsod,
s cveta na cvet, dajejo povod.

Niso le metulji tam, na travniku
frotajoč.

Tudi ti v meni znova so prisotni,
rekoč:

»Res ti zmešal glavo je, da takole
smeješ sel«

LJUBEZEN

Ta občutek, ta toplina,
to neskončna je milina.
Sije mi ves svet, ko ga pogledam,
tebe pa v tistem trenutku spet
zagledam.

Oči so tvoje tople
kot na nebu sonce je visoko,
najraje na vsem svetu pa imam,
ko pogledaš me tako globoko.

JASNINA

Travnik v cvetju, vse žari,
jasno sonce pozibava se med
oblaki,
po vijolicah, marjeticah diši,
trava šelesti pod mojimi kora-
ki.

Mar ti žarki so znak veselja,
mar ptica tako lepo žvrgoli?

To samo moja je skrita želja,
da prišel bi k meni ti.

PUŠČOBA

Pusta cesta, temen kraj,
to nikakršen ni raj.
Ni življenja, ni veselja,
vsaka usahne tam ti želja.

Ta puščoba v mojem srcu
prevladuje sleherni mi dan.
Misel nežna ne obstaja,
izgubila se je, kdo ve, kam?

MISEL

Odnašajo misli me vsak dan,
tja v nebo, daleč stran.
Želim si kril, svobodne volje,
na njih letala bi čez ravno pol-
je.

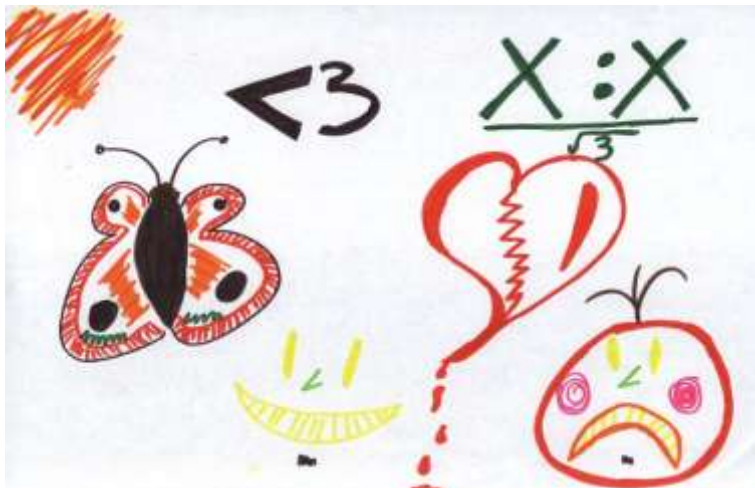
V mojih žalostnih očeh
ne odzvanja več sreča, smeh.
Ves svet naprej vr ti se,
spet mrko gledam žalostne
obrise.

Nevedno stopam po temni poti,
želim, da ne živela bi v zmoti.
Pogled zakrije šop mi mojih las,
želim si videti njegov prelep
obraz.

Ne vem, če življenje sploh čar
ima,
ko pa vedno znova me tako grdo
izda!
V mojem srcu zmeda je velika,
vsa svetloba v meni že ponika.

Ure, dnevi tako minevajo,
kmalu čas bo za slovo.
Zadnjikrat svetlobo dneva
zagledam
in zadnjikrat tvoje oči ugle-
dam.

Katarina Zorec, 8. b

2. številka

LEV IN LEVINJA

Lev grozni
in veliki,
takega ni na vsaki sliki,
a ker ta striček
je kosmat,
pušča vsepovsod
polno dlak.

Levinja grozna
in velika,
take ni na vsaki sliki,
a ker ta tetka je
kosmata,
pušča vsepovsod
polno dlak.

Dominik Novak, 4. V. G.

LISICA IN LISJAK

Lisica je po gozdu tekla,
pa si majčko je na ognju spekla,
ogenj gorel je močno,
zato se je lisica skrila za drevo.

Lisjak je po gozdu tekel,
pa si hlačke je oblekel,
zraven ogenj je gorel,
lisjaka strah je obletel.

Lana Ramšak, 4. V. G.

LJUBEZEN

Ljubezen je ena zanimiva
reč,

takrat smo vsi fantje preč.
Ne vemo, kaj delamo,
kaj šele mislimo.

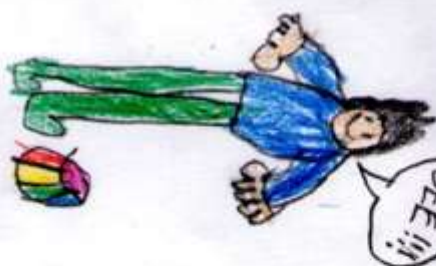
Pride kar sama,
nikogar ne vpraša,
vendar ljubezen ni šala,
ko punca ostane sama.

Žiga Kuplenk, 6. d

1.
BIL JE
LEP SONČEN
DAN. ZATO
SVA Z MANI
ODSLA NA
IGRIŠČE.

2.
KONČNO SEM
PRISPED NA
IGRIŠČE. TAM
SEM SE ZELO
ZABAVAL.

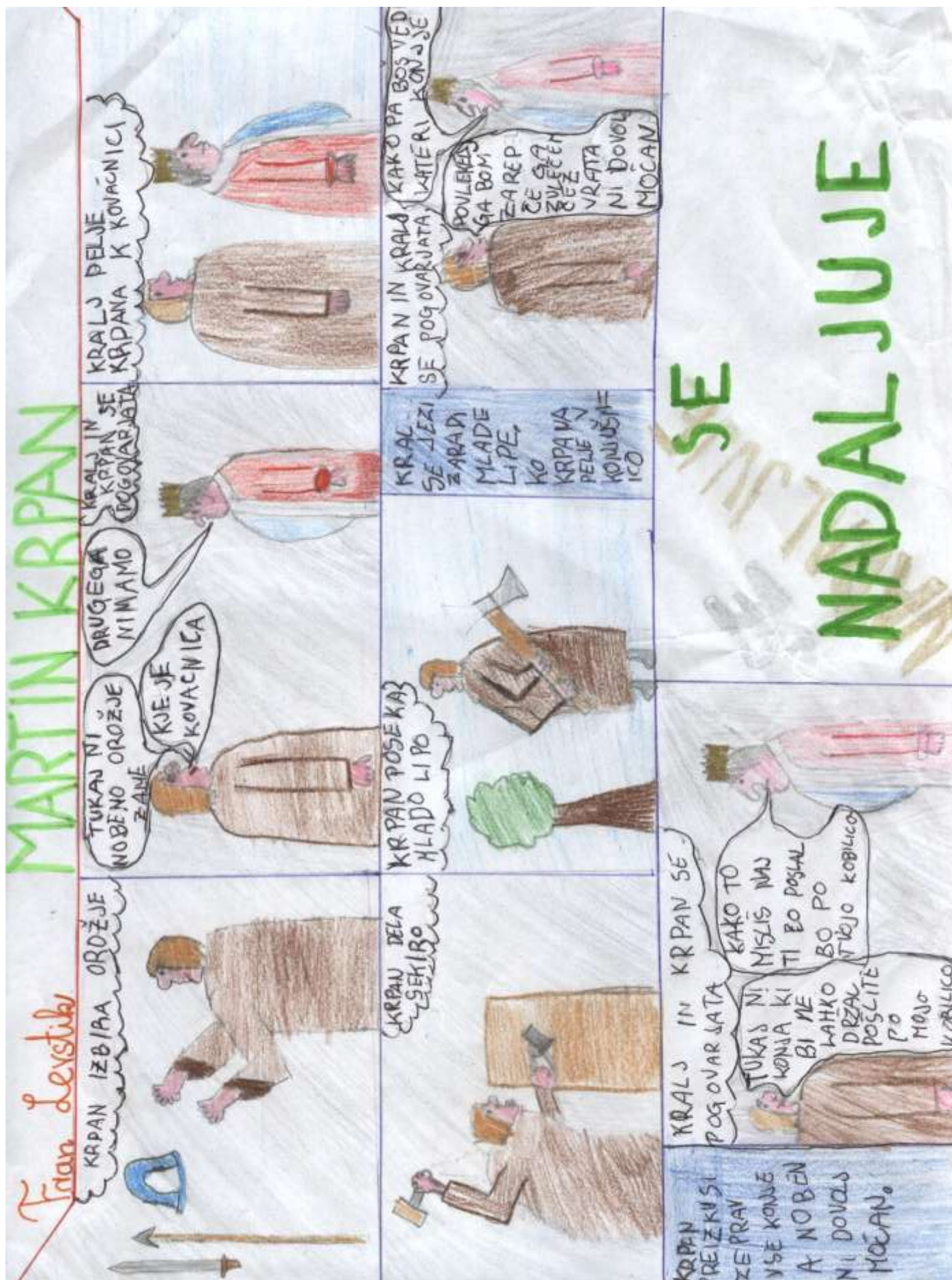

3.
ČEZ NEKAJ
ČASA JE ZAČEL
PADATI DEŽ. ZELO
SEM BIL ŽALOSTEN,
KER SEM MOGEL
ITI DOMOV

4.
KO SEM
PRIŠEL DOMOV
SEM SPET
BIL VESEL, KER
ME JE ČAKALA
BAJČINA PITA.

TINA ZUPANČIČ, 6. b in ERIKA BRADAČ, 6. a

VZORNIKI

LINDSEY VONN

Moj najljubši šport je smučanje. Smučam že od malega. Približno pri treh ali štirih letih sem se naučila smučati in že takrat sem bila zelo zagnana in očarana nad njim.

Skoraj vsega, kar znam pri smučanju, me je naučil oči. Vedno sva skupaj smučala in on je bil tisti, ki me je za ta šport tako zelo navdušil.

Podoben začetek svoje bogate kariere pa ima tudi smučarka Lindsey Vonn. Tudi ona je začela smučati, ko je bila zelo majhna, vendar že kar pri dveh letih.

Lindsey je smučarka, za katero navijam, odkar spremljam smučanje. Naravnost obožujem jo. Obožujem njen stil smučanja, njene zavoje, njene dosežke, njeno požrtvovalnost in agresivnost in še bi lahko naštevala.

Vedno, kadar so ženske tekme v smučanju, skočim pokonci in tečem pred televizor. Vzamem si čas, da navijam za Lindsey in upam na najboljše. Vseh njenih zmag ali stopničk se veselim in mi polepšajo dan, vsak njen odstop pa me spravi v slabo voljo.

Ona zame ni samo dobra smučarka, ona je velika moja vzornica in bi dala vse, da bi ji bila vsaj malo podobna in to ne samo v smučanju. Spremljam jo namreč tudi v zasebnem življenju.

Vsekakor je tudi njeno življenje perfektno, vsaj z mojega vidika.

Ima super družino in prijatelje, kot pravi sama, definitivno se zna zabavati in uživati v življenju, ne glede na vse ovire, ki jih je že »preskočila« in jih še »preskakuje«, saj na primer nikomur ločitev ni lahka stvar, sploh pa ne javna ločitev, in konec koncev še med sezono.

Le malo ljudi se odreče svoji družini in prijateljem zaradi smučanja, kot je to storila Lindsey, ko je bila še mlajša. Odrekla se je mnogim stvarem in na koncu si je vso to kariero zelo zaslužila.

Ona zelo poudarja, kako pomembno je, da se na vsaki tekmi potrudiš in se ne predaš vse do konca, do cilja, pa ne glede na to, za katero disciplino gre, četudi slalom, ki ji ne gre najbolje od rok.

Vsekakor je velika borka in to me tudi vzpodbuja. Moje sanje so bile, da bi trenirala smučanje in prišla tako visoko kot Lindsey. Nikoli sicer nisem nehala sanjati, pa vendar je bilo vse to malo preveč neresnično, saj sem se za

treniranje odločila prepozno, poleg tega pa sem kljub vsemu, kar sem rekla, izrazila še premajhno željo po tem, saj bi me bilo potrebno voziti kar daleč stran in vse skupaj bi resnično zahtevalo vso mojo pozornost.

Ko je prišla odločitev, sem pomislila na Lindseyino otroštvo, mladost. Nisem se mogla odeči prijateljicam ali družini in niti šoli, v kateri bi bila pol manj. Ugotovila sem, da moraš biti za kaj takega več kot le pogumen in si to želeli, kajti jaz sem imela oboje, pa vseeno nisem zmogla. Od takrat sem se posvetila drugim športom, vendar še vedno z največjim veseljem smučam in spremljam smučanje, ker bo to za vedno del mene.

Vse športe pa povezujejo tekmovanja in največje tekmovanje je olimpijsko tekmovanje. Vsak športnik najbolj ceni in se najbolj veseli medalje z olimpijskih tekmovanj. To je nek dokaz, priznanje, da je športnik res dober in drugačen od drugih in tukaj Lindsey ni izjema. Tudi ona si zelo želi olimpijske kolajne in ima prav vse možnosti, da jo tudi osvoji.

Vesna Kavšek, 8. b

MEDGENERACIJSKI ODNOSI

Menim, da so se današnji odnosi med starejšimi in mlajšimi v primerjavi z odnosi v preteklosti vidno spremenili.

Nekoč je starejša generacija imela večjo avtoriteto nad mlajšimi in mlajši so starejše bolj spoštovali, kar lahko vidimo v pripovedih, knjigah, medijih ...

Medgeneracijski odnosi nekoč so bili bolj »uradni« - nekateri so svoje starše celo vikali, danes pa so odnosi bolj sproščeni in se več pogovarjamo med seboj, delimo si zanimanja, se zabavamo s starejšimi ...

Težava pa je, ker mlajši veliko manj spoštujejo nasvete in izkušnje starejših, zato so starejši užaljeni oz. se v življenju mladih ne počutijo več tako pomembne.

Mislim, da nekateri mladi danes ne posvetijo več časa svojim staršem ali kateremu koli drugemu starejšemu, saj so tako rekoč obsedeni z zunanjim svetom - elektroniko, mediji, službo ..., zato se jim zdi brez pomena čas zapravljati s starejšimi in jim tako pomagati, jih razvedriti ...

Tudi dobrodelnosti ali drugih prostovoljnih del je vedno manj.

Mladi se ne udeležujejo dobrodelnih del tako pogosto, ker želijo živeti po svoje in uživati v svojem načinu življenja ali preprosto ne najdejo časa oz. se jim ne zdi vre-

dno zapravljati časa s takim delom.

Sicer ne smemo posploševati takšnih stvari, saj se najde kar nekaj takšnih ljudi, ki še vedno spoštujejo starejše in jim prisluhnejo, poznamo pa kar nekaj organizacij, ki poskrbijo za starejše, ki so osamljeni, in jim v okviru tega pomagajo, jih razvedrijo ...

Pod dobrodelnost lahko štejemo tudi obisk starejših v domovih za ostarele - vsi vemo, da ljudje ob sebi potrebujemo nekoga drugega, kar pomeni, da naj

bi se generacije med sabo družile. Dobrodelnost so tudi tiste najmanjše podrobnosti, ki jih mladi sicer ne opazimo, vendar so zelo pomembne.

Seveda pa je res, da se družbe razlikujejo in da mladim ne odgovarja, da bi preživeli svoj prosti čas s starejšimi in se z njimi pogovarjali o rečeh, ki nas ne zanimajo, vendar marsikateri nasvet, ki ga dobimo npr. od

mame ali očeta, pride zelo prav v prihodnosti in v nadaljnjem življenju.

Če omenimo še domove za ostarele, mislim, da ljudje ne dajo svojih bližnjih v domove za ostarele zato, da bi se jih znebili in da bi lahko dokončno zaživel, kakor bi hoteli, temveč le zato, ker preprosto ne znajo več primerno skrbeti zanje in ker so svet in dogodivščine tisto, kar jih najbolj zanima. Ker bi mladi radi vse preizkusili na svoji lastni koži, enostavno ne poslušajo več starejših.

Moj pogled na medgeneracijske odnose je, da se strinjam tako z mladimi kot starejšimi, saj vem, kako je včasih težko navezati stik s starejšo osebo, z vidika starejših pa razumem, da so včasih osamljeni, sploh, če so izgubili partnerja ali nimajo nikogar, ki bi mu krajšal čas.

Ker je letošnje leto leto medgeneracijskih odnosov, bi se morali mladi potruditi, da namenimo več časa starejšim, jih poslušamo in jim pomagamo. Moramo se zavdati, da se bomo tudi mi nekoč postarali in verjetno ne bi hoteli ostati sami.

Katarina Zorec, 8. b

MLADI ZA MLADE

TISTA LETA

Vsakemu človeku se enkrat v življenju zgodi, da stopi v svet najstništva; ja, to so tista leta pubertete.

Ko si premlad za puberteto, si radoveden, zakaj vsi govorijo o tem. Nekako si jo narišeš v očeh, si jo predstavljaš.

Ko enkrat stopiš v tista pubertetniška leta, začneš početi stvari, o katerih si vedno govoril: »Jaz ne bom počel tega, ne, ne bom!« - a jih vseeno počneš.

Počutiš se vzvišenega, najpametnejšega in včasih rečeš komu reči, ki jih ne misliš resno, a jih vseeno izgovoriš v tistem »trenutku jeze«. Vsaj tako mis-

liš ti, a v resnici ta »trenutek jeze« traja in traja skozi celo puberteto.

Takrat začneš bolj opazovati nasprotni spol in se tudi zaljubiš. To ti čisto spremeni svet.

Naenkrat se ne zanimaš za nič drugega kot za tisto »posebno osebo«. Nekateri prvič poskusijo alkohol in cigarete.

Tisti, ki se jim uspe upreti tem skušnjavam, se počutijo nekako odrinjeni iz družbe, saj je na primer njihov najboljši prijatelj začel kaditi, on pa noče in tako se to prijateljstvo uniči.

Tisti, ki mu uspe reči »Ne!«,

sprejme eno zelo pomembno odločitev in si morda reši življenje.

V teh časih vse več najstnikov umre zaradi vožnje pod vplivom alkohola, nekateri se zapletejo v droge in si uničijo življenje.

Puberteta je tako zelo velika prelomnica našega življenja. Takrat storimo veliko neumnosti, kar je normalno, pomembno pa je, da se včasih upremo nekatere rečem in si omogočimo dobro in kvalitetno življenje.

Rok Bašnec, 8. d

2. številka

IZPIT

Zakaj je okostnjak padel na izpitu?
Ker se ni učil s srcem.

V MUZEJU

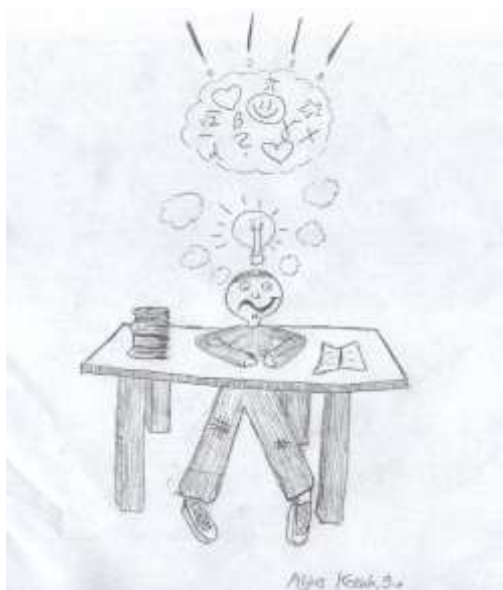
Kje najdemo prazgodovinske krave?
V muuuzeju.

PLAZENJE

»Janezek, zakaj neki se plaziš v razred?«
»Zato, ker ste nam rekli, da naj si nihče ne drzne prikorakati v razred po zvonjenju.«

OČALA

»Vesna, zakaj gledaš prek očal namesto skoznje?« zanima učitelja.
»Ker nočem, da bi se prehitro obrabila.«

OCENE

»Janezek, zakaj so tvoje ocene najnižje v razredu?
»Ker sedim v zadnji vrsti. Ko učiteljica razdeli ocene, dobijo tisti v prvih vrstah najboljše, za nas jih pa zmanjka.«

NAJLJUBŠA JED

Učitelj biologije učencem kaže fotografije različnih živali:
»Janezek, katero žival imaš najrajši?«
»Ocvrtega piščanca!«

PRI POUKU GLASBE

Zakaj je Janezek k pouku glasbe prinesel lestev?
Ker je hotel peti višje.

PRI POUKU GEOGRAFIJE

»Janezek, kaj mi lahko poveš o Mrtvem morju?« vpraša učitelj geografije.
»Jej, a je že umrlo? Kdaj pa je sploh zbolelo?«
»Janezek, povej mi, kje je Sueški kanal.«
»Pojma nimam. Na naši satelitski ga že nil«

PRI POUKU ZGODOVINE

Učitelj zgodovine pelje učence v muzej. Najprej si ogledajo mumijo, na kateri piše 1321 P. N. Š.
»A kdo ve, kaj pomeni ta cifra?«
»To je verjetno registracijska številka avta, ki ga je zbil,« se oglasi Janezek.

VAMPIRSKA

Kaj v šoli počnejo vampirji?
Učijo se prepoznavati krvne skupine.

OPRAVIČILO

Učiteljica angleščine je dobila naslednje opravičilo:
»Prosim, če mojemu sinu opravičite izostanek od pouka. Tako je prehlajen, da komaj govori po slovensko.«

SVETLOBA

»Janezek, kako hitro potuje svetloba?« vpraša učitelj.
Janezek se pretegne, si pomane oči in odvrne:
»Pojma nimam, ampak je vsako jutro prezgodnja.«

PRI URI SLOVENŠČINE

»Koliko časa je živel France Prešeren?« zanima učiteljico slovenščine.
»Vse svoje življenje,« odgovori Jožko.
»Kdaj je umrl Ivan Cankar?« vpraša učiteljica slovenščine.
»Kake tri dni, preden so ga pokopali,« odvrne Jakec.

KAVA

»Janezek, povej mi stavek, ki bo vseboval sladkor!«
»Pijem kavo.«
»Ja, kje je pa sladkor?«
»V kavi.«

PRI POUKU GLASBE

Med poukom glasbene vzgoje vpraša učitelj Janezka:
»Zakaj so nekatere tipke na orglah črne, druge pa bele?«
Janezek odgovori: »Bele so za poroko, črne pa za pogreb.«

POGUM

Učiteljica zgodovine predava o vojnih grozotah in pogumu izjemnih junakov. Po koncu pa vpraša: »Kdo je torej najpogumnejši?«
Jurček, ki je zadaj ves čas spal, odgovori: »Ata prav, da je najbul pogumn tust, ki ma drisko, pa upa prdnt!«

GANGSTERSKA

Sin vodje gangsterjev se vrne od mature. Oče ga vpraša: »Sine, kako je bilo na maturi?«
Sin odvrne: »Krasno. Trije so me spraševali 3 ure, pa jim nisem nič povedal!«

Vice je za vas zbrala in uredila:
Nataša Rebec Lukšič, prof.

Rokometaši OŠ Stična za las prekratki za finale

Rokometni ponos Osnovne šole Stična, učenci sedmega, osmega in devetega razreda, so tekmovali na vsakoletnem tekmovanju v rokometu. Preko medobčinskega tekmovanja so se uvrstili na področno, vendar tudi tam za naše učence ni bilo konkurence. Od tu nas je pot peljala v četrtfinale državnega prvenstva v Črnomlju, kjer se je nivo igre le še stopnjeval. Kljub

enemu porazu smo se uvrstili v polfinale.

Ker se vse lepo enkrat konča in je težko iz dneva v dan igrati na najvišjem nivoju, se je pot končala tudi za OŠ Stična, ki je v izjemni konkurenci na koncu osvojila 5.-8. mesto v državi, kar je zavidljiv in velik uspeh, igralec OŠ Stične Matic Košir pa je bil izbran za naj-

boljšega igralca turnirja.

Za OŠ Stična so nastopali: Jakob Hrovat, Žan Kastaneto, Jan Belcl, David Podržaj, Matic Košir, Nik Pirnat, David Pekeč, Urh Pirc, Jure Mak, Žan Žugčič, Aleksej Zidar Šamin, Luka Zajec Koleča.

Rok Bašnec, 8. d

Intervju z našim odličnim rokometasem Maticem Koširjem

Koliko časa že treniraš rokomet?

Rokomet treniram že 5 let.

Kakšni so tvoji cilji v rokometu?

Moj cilji so, da bi bil čim bolj uspešen.

Kdo je tvoj idol?

Moj idol je Nikola Karabatič

Na katerem položaju igraš?

Igram na položaju srednjega zunanjega igralca

Največji dosežek doslej v rokometu?

Največji dosežek je 5.-8. mesto v državi.

Najboljši klub?

Moj najboljši klub je Celje.

Kakšni so občutki, ko si izbran za najboljšega igralca turnirja?

To je tudi eden od mojih ciljev. Želim si čim več takih dosežkov in zelo sem ponosen.

Kolikokrat na teden imaš treninge?

Treniram 4-krat na teden.

Kakšen komentar na letošnji dosežek v šolskem rokometu?

Bili smo kar uspešni, saj smo postavili šolski rekord.

Ali se ukvarjaš še s kakšnim drugim športom?

Da. V prostem času igram tudi nogomet.

Zadnji napotki trenerja pred tekmo

Rok Bašnec, 8. d

TOP GLASBENA LESTVICA UČENCEV OŠ STIČNA

Učenci OŠ Stična v prostem času zelo radi poslušamo glasbo. Nekateri radi prisluhnejo narodno zabavnim taktom ali pa se navdušeno pozibavajo ob ritmu pop-glasbe, med nami pa se najdejo tudi taki, ki obožujejo balade ali klasiko.

Kakšno zvrst glasbe radi poslušamo? Katere so naše najljubše glas-

bene skupine oziroma izvajalci? Ob katerih pesmih vedno znova dobivamo kurjo polt?

Da bi lahko našli odgovore na zgoraj zastavljena vprašanja, smo se v okviru literarnega kluba odločili, da bomo sestavili kratek anketni vprašalnik in ga razdelili med učence naše šole, na podlagi dobljenih odgo-

vorov pa nato sestavili top glasbeno lestvico. Na zastavljena vprašanja je odgovarjalo 100 učencev.

Ker so dobljeni odgovori zelo razpršeni, smo se odločili, da objavimo imena skupin, izvajalcev in naslove pesmi, ki so bili najpogostejše omenjeni.

Nataša Rebec Lukšič, prof.

Vir slike: <http://www.xl1067.com/pages/onedirection.html>

NAJBOLJ PRILJUBLJENE GLASBENE SKUPINE UČENCEV:

ONE DIRECTION (18)
MODRIJANI (11)
SIDDHARTA (9)
SIMPLE PLAN (7)
ANSAMBEL LOJZETA SLAKA (6)
FLO-RIDA (5)
B. T. K. (4) in ČUKI (4)

NAJLJUBŠE PESMI UČENCEV:

Analiza ankete je pokazala, da je glasbeni okus učencev OŠ Stična izredno raznolik. Na vprašanje, katera pesem ti je najljubša, je odgovarjalo 96 učencev, ti pa so navedli kar 75 različnih naslovov skladb, ki so jim trenutno najbolj pri srcu. Pesmi, ki so bile največkrat omenjene, so:

NABOLJ PRILJUBLJENI IZVAJALKE/-CI**UČENCEV:**

TAIO CRUZ (6)
ADELE (6)
LMFAO (4)
LOJZE SLAK (4)
NINA PUŠLAR (4)
RIHANNA (4)
MARKO VOZEL (3)
TANJA ŽAGAR (3)
SAŠKA LENDERO (3)
JUSTIN BIEBER (3)
BRUNO MARS (3)

<http://www.alwaysontherun.net/>

Vir slike: <http://www.bluesandsoul.com/>

DYNAMITE - TAIO CRUZ (4)
ONE THING - ONE DIRECTION (3)
ZVOČNIK NA PLOČNIK - ČUKI (3)
DVIGA SLOVENIJA ZASTAVE - SIDDHARTA (3)
NAPOJ - SIDDHARTA (3)
NAJIN RAJ - B. T. K. (2)
THE LAZY SONG - BRUNO MARS (2)
DRIVE BY - TRAIN (2)
V DOLINI TIHI - ANSAMBEL LOJZETA SLAKA (2)
ROLLING IN THE DEEP - ADELE (2)
TI, MOJA ROŽICA - MODRIJANI (2)
NE GREM NA KOLENA - SAŠKA LENDERO (2)